

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 2/2020

Únor 2020

Dětské maškarní plesy

I vy v této době chystáte své ratolesti na karneval? Ve farnostech, ve školkách, školách či různých mateřských centrech jdou děti v maskách na zábavu. Odkud se to vlastně vzalo a co je vhodnou maskou pro dítě? Trošku historie i náhledu do rodin v současnosti nám může téma přiblížit.

Jak to bylo kdysi

V tomto čase (od Tří králů do Popeleční středy) se v naší tradici zdomácnělo dělání plesů, karnevalů a vůbec všelijakých zábav od výmyslu světa. Nazvalo se to fašang (z německého vast-schane, v doslovném překladu poslední nápoj). Přestože masky znali dobře už v antickém světě, do našich končin prý první fašangové tradice zavítaly v období Velké Moravy (tehdy s názvem mjasopust). Původně to byly sice pohanské zvyky s magickými obřady, při kterých si lidé oblékali zvířecí masky, aby zaplašili zlé duchy (zimou) a přivolávali jaro.

Na vesnicích se konaly různé maškarní průvody postav jako Soudce, Farář, Voják, Řezník ..., exotických lidí jako Ind, Arab, muži se převlékali za ženy a naopak, to vše i v rámci parodování vztahů, zlozvyků či stereotypů. Vedle toho nechyběla bujará zábava a typická jídla jako koblihy, fánky, záviny a zabíjačkové hody. Tento čas ukončila vždy Popeleční středa, po níž začal přísný půst na čtyřicet dní. Tady už člověk vstupoval do svého svědomí a konal pokání.

Ve městech se během fašangů konaly různé plesy a bály, které vycházely ze středověkých a renesančních karnevalových slavností zejména z německého a italského prostředí skrze šlechtickou a měšťanskou vrstvu. V názvu karneval by se dala také vyčíst podobnost s masopustem, neboť z latinského carne vale si to přeložíme jako odepření si masa.

A nyní to máme také

Takto jsme si tradici masek a karnevalů přenesli až do dnešních dnů. S tím, že

už i maličké děti se chtějí za někoho či za něco převléct. To vše pro radost a zábavu, určitě ne kvůli nějaké magii. Proto tomu přizpůsobujeme i výběr masek. Jako křesťané bychom měli při každé příležitosti, tedy i na zábavě, plese či bálu vydávat svědectví o tom, komu patříme či nepatříme. Neboť i symbol, který si vybereme jako karnevalovou

masku nebo ho odsouhlasíme dětem, může hodně o nás vypovídat. Děti si občas vysní masku podle nějakých pohádek. Na tom by nebylo nic špatného. Ale v tom by se měli rodiče také orientovat a mít přehled o obsahu, o co v té pohádce jde, zda ta postava náhodou nepředstavuje nějaký magický až démonický svět. Možná se někomu zdá, co už nějaká pohádka může někomu ublížit a co, když se to dětem líbí. Nuže, zde by uměli své říci i mnozí modlitebníci či exorcisté, kteří nejednou odhalili příčiny zla či nevhodného chování dítěte i skrze symboly magických pohádek či filmů.

Za rodným stolem

Jelikož jako věřící chceme a máme šířit křesťanskou kulturu, bude určitě vhodnější korigovat dětem výběr masky a možná je přemluvit i na převléknutí se za známého svätce či nějakou biblickou postavu. Hlavně, aby to bylo blízké jejich chápání a nemusely pouze z povinnosti splnit rodičovské představy. Zkuste si už doma při výběru a zhotovování masek vytvořit příjemnou, radostnou atmosféru. Možná si jako rodina spolu sednete za stůl a z různých kusů oblečení či látek uděláte originální kousky. Takto vlastně spojíte příjemné s užitečným. Nejenže budete pracovat na společné komunikaci a trávení času, ale ještě i ušetříte nemalé peníze. Nové kostýmy v obchodech či na internetových stránkách nejsou totiž vůbec levná záležitost. Když se vám zdá,

že nijak nedokážete cokoliv vytvořit a zručnost vás obchází, snad se vám podaří kostým sehnat či půjčit od známých, nebo ho koupit mnohem levněji v nějakém second handu.

(podle KN)

... a tak potkají Boha na konci životní cesty

Lidé se nejednou mylně domnívají, že vážně či dlouhodobě nemocní a umírající nemají pro společnost žádnou hodnotu, a proto se často od nich odvracejí a přehlížejí je. Takový způsob myšlení vážně ohrožuje lidskost člověka.

Pro moderního člověka, který umí "vše" udělat a dokáže leccos hravě zvládnout,

je skutečnost smrti zřejmě největším paradoxem, největší hrůzou. Při umírání a smrti totiž arogantní "sebevědomí" naráží na absolutní hranici. Pokud jsou (dnešní) lidé konfrontováni s utrpením, umíráním a vlastní smrtelností, cítí se najednou dost nejistě. V módě je totiž nekončící mládí, zdraví, úspěch, krása, prosperita.

Nemoc neruší důstojnost

Nemoc a bezmoc nám neubírají na důstojnosti, protože lidská důstojnost nezávisí na tom, zda potřebujeme přebalovat, nebo zda jsme odkázáni na krmení či mytí druhou osobou. Kdo odvozuje svou lidskou hodnotu od své soběstačnosti, ten se zmýlil. Hodnota člověka a jeho velikost spočívají v jeho vlastní osobní podstatě – jsme stvořeni k Božímu obrazu. V tom je naše velikost. Proto i člověk, který je v kómatu, má stejnou hodnotu a důstojnost jako člověk, který vytváří hodnoty pro společnost.

Moje hodnota nezávisí na mých výkonech a momentálních schopnostech, a už vůbec ne na tom, zda jsem v důsledku těžké nemoci schopen vylučovat samostatně nebo s pomocí druhé osoby. Na konci života se to někdy prostě jen "otočí" a potřebujeme podobnou péči, jako když jsme byli malí. Na dítěti není nic nedůstojného, když potřebuje přebalit – stejně je to i s dospělým umírajícím člověkem.

Ačkoliv nejsem kněz ani lékař

Když chce někdo svou přítomností pomoci nemocnému nebo starému člověku, jehož život zde na zemi se chýlí ke konci, musí si uvědomit jeho hodnotu a chtít mu věnovat sebe naplno. Raději vůbec nenavštěvuj nemocného na lůžku, pokud je pro tebe "bezcestný" (soused, bezdomovec...); nemůžeš ho doprovázet, protože vycítí, že ho nemá v úctě; zůstane uzavřen a potichu.

V nemocném člověku je třeba vidět Boží dítě a pokládat si za čest moci při něm stát – projít kousek jeho cesty s ním a podpírat ho, poslechnout ho, pohladit, pomodlit se s ním či u něj, mít zájem o to, co právě prožívá. Můžeme mu nabídnout svou naději, pokud ji právě ztrácí:

můžeme mu říct, že je Bohem milovaný/á. Někteří o tom nikdy neslyšeli: okolnosti jejich životní cesty byly těžké a po celou dobu "žili s Bohem", o kterém si mylně mysleli, že jen trestá jako přísný policista, který neumí milovat. Zpráva, že Bůh je milosrdný Otec, který je miluje, je pro mnohé neuvěřitelně nová. Tak se rodí momenty, které jsou na doprovázení nejkrásnější: když se Bůh prostřednictvím nás, svých dobrovolníků, dotkne zraněné duše – v té chvíli můžeme na vlastní oči vidět, jak mu nekonečně záleží na každém z nás. Pán Ježíš totiž "čeká" až do posledního dechu člověka, že otevře své srdce a dovolí mu, aby ho pronikl svým pokojem a svou láskou bez podmínek. Bůh člověka nikdy neopouští, stále nás "hledá", pohnut láskou svého otcovského srdce.

Skrze dobrovolníky ochotné doprovázet může nemocný poznat Otcovu lásku. Materiální věci a různá jiná dobra ve finální fázi života postupně, ale jistě ztrácejí smysl. V myslí člověka do popředí vystupuje jen otázka: **JSEM MILOVANÝ?**

...když Pán Ježíš přijde k nemocnému

Svatý otec František v prvním postním zamyšlení roku 2014 řekl: "Narodil ses pro něco jiného a většího, než se proměnit v prach a popel; narodil ses pro jedno setkání – pro naplnění srdce při setkání s Ježíšem Kristem."

Pán mi při doprovodu nemocných dovolil zažít množství různých příběhů. Jednou ležel na oddělení v nemocnici muž s těžkou formou rakoviny – nemohl ani mluvit, ani polykat, proto psal lístečky. Spolu s ním leželi v pokoji další dva starší muži. Toho pána nazvu Tomášem, protože mi připomínal "nevěřícího" Tomáše. Doprovázela jsem ho asi půl roku. Vždy se velmi zaradoval, když jsem přišla, a ukázal mi lísteček se vším, co absolvoval od té doby, jak jsme se naposledy viděli: terapie, vyšetření, ale zejména kdo ho byl navštívit. Bohužel návštěvníků na jeho seznamu nebylo mnoho. Kamarádi, s nimiž chodíval na pivo,

se báli přijít za ním do nemocnice. Děti mu zase neuměly odpustit – roky se s nimi neviděl. Na rodiče se zlobil on, a tak byl seznam návštěvníků vždy tentýž a velmi krátký: jeho sestra Zuzka.

Jednoho dne však pana Tomáše navštívil jeho spolužák kněz. V jisté chvíli mu Tomáš s bolestí v hlase řekl: "Tobě je dobře, ty půjdeš do nebe, protože jsi farář, vždy ses

dobře učil, poslouchal ... Ale mně Bůh nikdy neodpustí. Celý život jsem promarnil: rozvedl jsem se, všem jsem jen ubližoval ... Nezasloužím si, aby mě Bůh miloval!" Pak spolu už jen plakali. Kněz odešel, aniž ho Tomáš požádal o svátosti.

S modlitebním týmem doprovázení a jeho příbuznými jsme pak "bojovali" ještě dva měsíce: sama jsem se za něj modlila při každé návštěvě a prosila jsem Pannu Marii, aby ho přivedla ke svému Synu; projevovali jsme mu služby, jaké jen potřeboval včetně pohlazení (při doprovodu je potřebný i fyzický kontakt, protože mnoha lidem se ho vůbec nedostává).

Asi měsíc před smrtí Tomáš při plném vědomí dovolil Pánu Ježíši, aby vstoupil do jeho srdce jako jeho osobní Spasitel a Vykupitel: poprosil o svatou zpověď a kněz mu vysloužil svátost nemocných. Druhý den ho přišli navštívit děti, které

netušily, co se stalo s duší jejich otce. Po jejich odchodu mi napsal: "Mám velkou radost, že tady byly a mohl jsem je poprosit o odpuštění ... ale to, že je tu se mnou Pán Ježíš a již brzy si mě vezme navždy k sobě, je mnohem hezčí a důležitější."

Jeden z mužů, kteří byli s ním na pokoji, mi po Tomášově odchodu řekl: "Mám 72 let, ale toto jsem ještě neviděl. Jak ten člověk začal zářit a jak byl při všech nemocech, jaké měl, šťastný...(!) To mohl způsobit jen Bůh. Když přijdu domů, první, co udělám, bude, že půjdu ke svaté zpodobě. Chci to zažít i já!"

Takto přichází Pán Ježíš ke každému z nás, nic však nechce násilím, "pouze" čeká a miluje.

Návštěvou adoruješ trpícího Krista

Doprovázení je službou lásky. Bez lásky je čas, který s nemocným prožiješ, jen opatrováním nebo plněním povinnosti (dceřině, synovské, sesterské...). Podle mých zkušeností se každý z nás v určitém čase, o kterém ví jen Bůh, stává doprovázejícím někoho, a to bez ohledu na to, zda je či není na to připraven.

Pokud někdo v naší blízkosti onemocní a blíží se jeho odchod na věčnost, musíme se rozhodnout, zda půjdeme kousek cesty s ním. Ale kdo projde kousek cesty s ně-

kým, kdo pak odejde k nebeskému Otcí, tomu odcházející zanechá lásku, kterou od něj dostal, proměněnou Pánem Ježíšem. Už nebude stejný, jaký byl, protože lidská srdce, která se setkala v utrpení, se setkala s Bohem. Provázejícímu navždy zůstane v paměti pohled na pokoj Božího dítěte odcházejícího domů – do nebeské vlasti –, přestože zemřel člověk, který byl nevěřící ... Každý, kdo takto umírá, ví, že něco krásného končí a něco ještě většího a hezčího začíná.

Nepromeškejme proto chvíli, když nás někdo potřebuje. Zanechme všechno a najděme si půlhodinku, abychom navštívili přítele. Zítra už může být pozdě. Zejména v postní době můžeme konat pokání i tím, že navštívíme nemocné v naší farnosti ... Když navštívíš nemocného, adoruješ trpícího Krista. Nemusí to být vždy v nemocnici; nemocní či staří lidé, kteří už nemohou zajít na bohoslužby, na nás mohou čekat i doma. A ne vždy jen proto, že jim chybí něco

materiálního; často jsou "jen" celé dny, měsíce sami. A tak – přestože mají zajištěny všechny fyzické potřeby – jejich duch trpí, protože samota je velmi špatná. Klesá jim sebevědomí a nabývají pocitu, že jsou tu už "navíc".

Nemějme strach jít k nemocným a starým lidem. Čekají. Možná nás ani nepoznají a osloví nás cizím jménem. Možná nebudou moci reagovat a dát nám najevo, jak se zaradovali. Ale i tak to má význam. Vždy vědí, zda jsme tam byli, zda jsme stáli u nich a modlili se, aby bezpečně prošli finále – ne finále nějakého závodu, ale svého jedinečného, neopakovatelného života. "Děkuji," řeknou až ve věčnosti, kdy se setkáme u Otce.

(podle KN)

Ďáblový finta

Nemáme se ho bát, když kráčíme s Bohem – ale na druhé straně potřebujeme vědět, co na nás šije. Protože je od okamžiku v rajske zahradě stejně naoko nevinný, trefný a zákeřný. Nepřítel naší plánované věčnosti s Bohem.

Staré finta, stará naivita

Je to divné, ale nic nového na nás ďábel nevymyslel. Používá staré osvědčené triky, které fungují navzdory pokroku lidstva. Spoléhá na to, co je na člověku chabé: na oslabenou vůli, polechtání smyslů a ztrátu paměti. Přestože vlastníme množství IT novinek, četujeme, život se nám stále více robotizuje - nic z toho nám ale bez práce na sobě samém (spolu s prosbou o milost a posvěcování) nepomáhá obstát před tím, co nám dennodenně nabízí ten, jehož Písmo (Zj 12, 9) nazývá lhář a otec lži (Jan 8,44). V záplavě slov mediálního století se mu výtečně daří zmást nás nebo až dokonale učinit nepoužitelnými v našem rozlišování (a následně i jednání) dobra a zla.

Rozeznat jeho způsoby práce je důležité: protože pak je jednodušší vědět je odhalit a říct jim "ne". Na co si dát u satana pozor?

Skrývá se

...ale had byl lstivější... (Gn 3, 1)

Zvláštní: ani kniha Genesis neříká přímo, že za pokoušením Evy nebyl had sám jako bytost, ale d'ábel, který vstoupil do jeho podoby. Had se tak na dlouhé časy stal znamením zla. Tato první finta d'ábla však funguje dosud: nikdy se neukáže

ve své pravé podobě. Tak jako zakryl svou tvář a promluvil skrze hada, neukázal svou tvář ani v Ježíšových časech - pouze své projevy skrze posedlé lidi nebo skrze stádo vepřů, které se zřítilo do moře. Ví, že jeho skutečná podoba je příliš zstrašující: pokud bychom viděli jeho pravou tvář a myšlení, naše odmítnutí z poznání by mu nedovolilo jednat. D'ábel o tom velmi dobře ví - a tak je lepší se skrývat, ještě lépe vyvolat dojem, že neexistuje.

Tato finta celkem vychází: mnozí jsou přesvědčeni, že povídání o d'áblu - i v Bibli - je pohádka a poetická vsuvka (a jak říkal i sám páter Amorth, nedávno zesnulý římský exorcista, věří tomu i mnozí věřící, ba i kněží). Existence zla jako bytosti se zdá lidem příliš nepravděpodobná, ani ji nepřipouštějí. Toto je ta největší radost, jakou mohou vůbec d'áblu udělat: protože popření nepřítel znamená, že ho můžeme nechat beztrestně se pohybovat po našem území, chodit v našem životě a zasahovat do něj (nezapomínejme, že je to stále duchovní bytost s vyššími možnostmi, než máme my lidé). Je to stejné, jako bychom pochybovali o tom, že existují zloději, a měli bychom v domě vzácné věci, příliš často by se nám z nich něco ztrácelo, ale přesto bychom nezamykali, dokonce nepoužívali základní lidskou logiku při uvažování, kdy nám co zmizelo, koho jsme viděli v domě se pohybovat. Zpochybnit jeho existenci znamená, že se nezabýváme jeho způsoby boje a neumíme se proti němu bránit - a také, že pozdě, vysloveně v hodině dvanácté, přicházíme na to, co d'ábel v našem životě, v rodině, okolí, státě... dělá.

Nemáš žádný problém? Tak máš problém!

A tak si žijeme svou vlašnou víru, jdeme v neděli do kostela odstát si mši, ke zpovědi podle pravidel, náš život nemá žádný zádrhel - ale ani žádný růst, pokrok ve svatosti - nepovažujeme to za nezbytné. O lidské, pozemské věci je postaráno: vše se daří, děti bez problémů studují, zdraví poslouchá, finančně na tom nejsme nejhůř, vztahy v rodině jsou OK. Jaký d'ábel zde vůbec může být?

Pokud nezažíváme zápas, pokud nepocitujeme pnutí mezi tím, co od nás očekává Bůh a tím, čím jsme, co se nám nabízí, pokud nás nebolí rozhodnutí, která děláme - měli bychom si položit otázku: není už zloděj příliš zabydlený

v mém životě a já o tom vůbec nevím? Protože on nespí: prověřuje všechna naše slabá místa a udeří v okamžiku - tak jako v případě Adama a Evy - když nám život bude nejlépe chutnat a když se budeme cítit absolutně bezpečně a spokojeně. Mnozí z těch, co chodili na exorcismus k páteru Aniorthovi, by řekli totéž. Jejich život byl průměrný: četli tytéž časopisy jako ostatní (no dobře, občas tam byly lechtivé fotky dívek a horoskopy by neměl kdo s kolegyní rozebrat),

občas si ponadávali jako ostatní (co na tom, že nevědomě přivolávali d'ábla), a v rámci zvyklostí si "přivlastnili" v práci či od někoho něco, co vlastně ani jejich nebylo - ale však komu by to chybělo!

Tichý, skrytý přístup d'ábla je první a nejrafinovanější fintou. Pouze s jasným přiznáním jeho existence a cíle - zbavit nás věčnosti s Bohem, kterou nám zoufale závidí - umíme být ve střehu a s poznáním Božího slova, vnášením ho do svého každodenního života a růstem do podoby svého Stvořitele (svátostmi, jakož i rozhodnutími, která nejsou jednoduchá) umíme zničit skrytou návnadu Zlého.

Překrucuje

"Opravdu řekl Bůh: Nesmíte jíst z žádného rajskeho stromu?" (Gn 3,1)

Ať už d'ábel byl kdekoli - i v čase Ježíše při uzdravování posedlých - nikdy si nedovolil jedno: zpochybnit existenci Boha. Na co si však rád sahá, je překrucování Božích slov. I v případě rajskeho dramatu otázka vypadá docela nevinně. D'ábel ani náhodou nebyl, ani není takový hlupák, aby přesně nevěděl, co Bůh řekl - je to přece jen jedna z nejinteligentnějších duchovních bytostí.

Pokud něco vsune do lidské mysli, nedělá to z upřímného zájmu a snahy pomoci, ochoty najít nejlepší řešení. Stejně jako při otázce Adamovi a Evě ví už předem přesně, kam chce uvažování člověka dovést: vyvolat v něm červíka pochybností. A tak, jak "domotal" první lidi v ráji, úspěšně to dělá dosud: opravdu je takový hřích, aby se vztah dvou homosexuálů uzákonil před státem a oni by se mohli nazývat manželi? Vždyť jde jen o lásku - a Bůh je láska!

Opravdu je tak špatné, jestliže manželé, kteří nemohou mít děti, rozhodnou přijmout dárcovskou spermii a zajistit si tak potomstvo? Vždyť Bůh si přál, aby se lidé množili a plodili a naplnili zem! Opravdu je problém, pokud budu volit a hájit tuto politickou stranu? Vždyť její předseda je za sociální věci a to chce i Církev! Opravdu je špatné, pokud dívám pornografii? Vždyť Bůh stvořil přece lidské tělo krásné!

Přesně tyto otázky a odpovědi nabízí ďábel - a přesně proto jsou zákeřné, neboť na ně podsouvá odpovědi, které vypadají, jako by byly Božích z úst. Umí tak ospravedlnit mnoho špatných rozhodnutí, která začínají v myšlenkách - a ďábel se docela raduje, protože má o námahu méně. Nemusí pokračovat do dalšího tahu pokušení. Odpovědět si pravdivě na tato pokušení stojí mnohem víc než okamžitý slovní pingpong. A ten, kdo pokouší, "ví, že má málo času..." (Zj 12,12) Čím rychleji a povrchněji, tím lépe. Nemít prostor uvažovat, hledat pravdivou odpověď a precizně se postavit k otázkám, které lhář vnucuje, je pro něj výhra. Hra o čas je také vysvětlením toho, proč mnoho lidí nyní snadno spolknou všechno, co jim předkládá ďábel v médiích a ve společenském tlaku: málo hledají pravdu, nezajímá je to, nemají vlastní zralý postoj, což vyžaduje čas a pravdivé zvažování - ale oni ho nemají nebo nechtějí mít. Žít v jednoduchém oběhu jídlo-práce-spánek-zábava-dovolená-zařízení dobrých věcí do života bez hlubšího ponoření se do smyslu a cíle svého života ďáblu vyhovuje a žene vodu na jeho mlýn. Ďábel nechce, abychom uvažovali, aby nás hledání pravdy stálo noci a dny boje. Ví velmi dobře, že Bůh k nám stále mluví slova pravdy, ale snaží se být rychlejší: velmi šikovně povymetat různými příjemnými či nepříjemnými důvody (to počká, nyní si unavený, jsi na oslavě, počkej, až si to promyslíš) ze srdcí Slovo, "aby neuvěřili a nebyli spaseni" (srov. Lk 8,12).

Pokud máme obstát dobře v této zkoušce Zlého, potřebujeme se stále vracet ke Slovu, přemýšlet nad ním a porovnávat jej se svým životem, svými slovy, rozhodnutími a činy. Přesně tak, jak říká žalmista: "Výroky Páně jsou pravdivé a všechny spravedlivé ... tvůj služebník se v nich vzdělává ... očist' mě od chyb, které si neuvědomuji..." (srov. Ž 19,9-13).

Zpochybňuje

"Ne, nezemřete. Bůh ví, že..." (Gn3,4)

Prvními dvěma tahy se zápas ďábla o naši duši, postoje a činy nekončí - protože jimi nedostane na lopatu všechny. Pokračuje něčím, co zabírá dosud: zpochybněním Boží dobroty. Vidět tak tvář Adama a Evy, když jim ďábel v hadovi říká naproti jejich dětinské, čisté jistotě, že nezemrou, když snědí z toho stromu - a že Bůh to velmi dobře ví! Dosud důvěřovali Bohu naplno - a neměli důvod pochybovat. Vše bylo vždy tak, jak řekl, měli se fajn, neřešili. Je však pravdou, že ačkoli žili v dokonalém světě, jejich srdce - tak jako i srdce lidí dodnes - toužila po osobní přítomnosti Boha po naplnění jím až po okraj. Ale: v tom okamžiku se jim zdálo, že Bůh není blízko. Je zjevným tajemstvím člověka, že nepřestane toužit po něčem větším, hezčím, plnějším, bohatším ... po něčem víc, než má, čím je, co teď zažívá. Musí to tak být: protože byl stvořen Bohem, který do něj vložil touhu po něm samém, přesně tak, jak řekl svatý Augustin: "Nespokojené je naše srdce, dokud nespočine v tobě!" Nic nedokáže uspokojit a naplnit srdce člověka naplno a trvale - pouze Bůh, který toužil, aby právě tato "díra" v potřebách srdce člověka ho přitahovala k němu. Zdá se však, že Adam a Eva v okamžiku "nepřítomnosti" Boha na to pozapomněli - a stává se to i nám. A pak stačí ďáblu jen tak málo, jako v ráji: jemně rýpnout, že Bůh určitě není dobrý, ačkoli o všem ví (je přece vševědoucí, ne?) ... a! Pokud by byl dobrý, tak by nezemřelo mé dítě ... netrpěli by lidé válkou ... nedopustil by, aby se moje manželství rozpadlo ... nemohl by dovolit, abychom žili takto chudě, ačkoli se snažíme ... vyslechl by mě, vždyť se už za tu věc tolik modlím ... zastal by se mě před šéfem, protože to obvinění není pravdivé ... A nic z toho se nestalo. Lepší scénář, dobrý a jednoduchý, nenastane. Pochybujeme tehdy o tom, zda je Bůh opravdu dobrý, proplesknutí životem, padající na hubu často ne naším přičiněním, celí dobití se ptáme: Kde jsi, Bože? Začít pochybovat, že to Bůh s námi myslí dobře, je další úspěch v kampani ďábla - neboť je to legitimní důvod se od takového Boha odvrátit pryč. Nyní platí: zachovat si paměť srdce, mít vděčnost i za maličkosti: neboť vděčné srdce nezapomíná - ani v obtížích. Pokud jsme v pokušení nevnímat Boží dobrotu, je třeba otevřít Žalm 103 a spolu s Davidem zpívat: "Dobrořeč, duše má Hospodinu a nezapomínej na jeho dobrodiní ..."

Táhne medové provazy

"...Budete jako Bůh..." (Gn 3,5)

Pokud jsme ustáli dosavadní tlaky zla, ještě není konec: stejně jako první lidi i nás začne ďábel přesvědčovat, že nám Bůh nedal všechno, nedal nám toho

dost. To "vše" je být jako Bůh - nyní, hned, každý z nás. Zklamání, jaké prožívali Adam a Eva z ďáblova balamutění, se stává i nám: proč jim Bůh odmítl tuto výsadu, pokud je skutečně miluje? Proč mi Bůh nedal tuto práci, přestože mám na ni vzdělání, je blízko, měl bych více času na rodinu? Proč neuzdravil mámu, kterou je ještě potřeba a ona trpí? Proč nám nedal více teď, tady, hned, mně?

A ďábel stále říká: Bůh ti je povinen dát víc, a nedal ti to. Chtěj to. Zkouší to především přes smysly, stejně jako zkoušel Ježíše na poušti. Přes to, co je třeba zajistit na každodenní život - copak to není důležité? Přes moc a postavení - copak to není příjemné? Přes drzé zkoušení Boží lásky ke mně - copak nejsem jeho synem? Všechny tři způsoby nám mají "složit" Boha z prvního místa našeho žebříčku hodnot a postavit tam sebe. I svatý Pavel nás varuje, aby nás satan nepokoušel pro nezdrženlivost (srov. 1 Kor 7,5). Pro to, abychom nebyli "nenažraní" svými touhami těla a srdce - abychom nevyčítali Bohu, že nám dává málo a že my víme lépe, co je nám třeba. Nejlepší by bylo, kdybychom byli bohy my. Skvěle bychom to zařídili.

Nedat si vzít v tomto okamžiku důvěru v Boha a pokoru, která přijímá jeho rozhodnutí a plány jako nejlepší, je náročné: ale Bůh nás nikdy nedovolí zkoušet nad naše síly.

Daň z obratu pokušení

Ďáblovky triky nekončí: zažíváme obavy z uznání od jiných. Adam jedl jablko od Evy - ona byla něj celým světem, její názor a postoj byl pro něj důležitý. Co by si o něm pomyslela, kdyby odmítl? Co by ti druzí řekli, kdybych řekl, že jsem křesťan a toto nepodpořím, nemůžu? Ztrapním se! Strach ze situací a lidí, ale především z Boha je nejrozšířenější ovoce ďáblovy práce. Říká: bojím se, co se stane ...

Je to vyslovení nedůvěry Boží lásce, ačkoliv Bůh říká: Nebojte se, já jsem s vámi! Kdo má zájem žít tento pocit? Alibismus má svůj kořen v Adamově neschopnosti přiznat si svůj podíl viny - nestane se i nám, že rádi shodíme tu svou část na někoho jiného, v představě, že zůstaneme čistí? Já nic, já muzikant? Dábel stále obchází, řve a zkouší. Na nás je, zda bude mít koho sežrat, zda se bude mít z koho ještě smát.

(podle KN)

»Cizí« hřích – můj hřích?

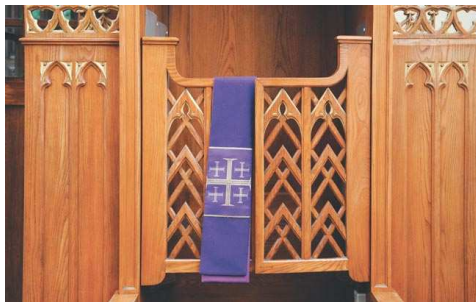
Může být "cizí" hřích – hřích druhého člověka – mým osobním? Za jakých podmínek nebo okolností se tak stává? Jsou tyto hříchy nebezpečné pro náš každodenní život a pro naši spásu? Odpovědi nabízí následující úvaha.

Výraz "cizí hřích" odkazuje na slova sv. Pavla, kterými napomenul v jednom listu sv. Timotea, svého duchovního syna a spolupracovníka, biskupa církevní obce v řeckém městě Efez, aby neměl účast na cizích hříších a zachoval se čistý.

V současném Katechismu Katolické církve se o těchto hříších píše, že "neseme odpovědnost i za hříchy spáchané jinými, když při nich spolupracujeme". Děje se tak, "když na nich máme přímou a dobrovolnou účast, když je nařizujeme, radíme, chválíme nebo schvalujeme, když je nesdělíme nebo jim nezabráníme tehdy, když jsme povinni to udělat, když chráníme ty, co páchají zlo". Pokud máme takovou účast na hříchu druhého člověka, hřešíme spoluprací na jeho hříchu. Náš hřích nás dělá spoluviníky, komplici "hlavního" konajícího.

Formální spolupráce

V této souvislosti je třeba rozlišovat mezi takzvanou formální a materiální spoluprací na mravním zlu (na hříchu). Formální spolupráce na něm se děje tehdy, když člověk, ne tak kon-

krétními skutky, jako svým úmyslem, napomáhá uskutečnění hříchu. Tato spolupráce obsahuje v sobě souhlas se špatným skutkem druhého člověka, proto je vždy mravně špatná, vnitřně hříšná a z tohoto důvodu nedovolená.

V podstatě až osm z devíti "cizích" hříchů představuje formální spolupráci na hříchu jiného. Když se mu radí, jak ho spáchat; když se k němu povzbuzuje; když se mu káže vykonat ho; když s ním souhlasí; když se při něm mlčí; když se obhajuje, netrestá, ba až chválí.

Snad největší nejasnosti může vyvolávat hřích spolupráce mlčením při špatném skutku druhého (hlavního) konajícího. Není mlčení jako mlčení. V tomto případě jde o mlčení, kterým člověk vytváří podmínky pro hřích druhého nebo ho jím potvrzuje, nebo k němu takto povzbuzuje, přičemž nemusí nic říkat. Například pokud bychom na zastávce slyšeli, jak se dva lidé povídají o hříchu (svém nebo jiného), nejsme povinni zasáhnout do jejich konverzace. Pokud by se však na nás obrátili s otázkou, co si o tom myslíme, tehdy jsme už povinni promluvit, abychom mlčením nepodpořili hřích jiných.

Je smutné, když dnes (bohužel i křesťanští) rodiče mlčením souhlasí s tím, že jejich dospívající dítě se intimní setkává s partnerem doma, protože "dnes se tak žije". Je smutné, když dnes rodiče mlčením tolerují volné svazky svých (i dospělých) dětí (takzvaný konkubinát), protože "chtějí klid" v domě, protože jsou to jejich milované děti, pro které učiní vše, tedy budou souhlasně mlčet o jejich hříšném životě. Toto je falešný soucit a falešná láska, které nejsou pravým soucitem a skutečnou láskou, neboť nestojí na pravdě a spravedlnosti. Zapomínají na to, že pouze pravda v lásce osvobozuje, hřích vždy zotročuje.

Materiální spolupráce

V pořadí druhý typ spoluúčasti na hříchu jiného je *materiální spolupráce na mravním zlu*, kterou vyjadřuje "cizí hřích" pomáhání při hříchu druhého. Znamená to, že nějakým způsobem fakticky pomáháme při završení špatného skutku bližního, který je jeho hlavním jednajícím. Jde o skutkovou pomoc a souvislost s jeho jednáním. Tato spolupráce může být vědomá nebo nevědomá, chtěná nebo nedobrovolná. Při nevědomé a nedobrovolné spolupráci na mravním zlu nemáme žádnou odpovědnost. V případě vědomé a chtěné materiální spolupráce na zlu je třeba rozlišovat, zda jde o přímou / bezprostřední nebo nepřímou / zprostředkovanou.

Přímá / bezprostřední materiální spolupráce na zlu je z morálního hlediska vždy nesprávná, a proto nedovolená. Například lékař, který provede přímý potrat bez ohledu na své vnitřní smýšlení, z morálního hlediska přímo a bezprostředně spolupracuje na tomto vnitřně špatném skutku přímého zabití nevinné lidské bytosti, pro který se žena – matka sama rozhodla z nějakých důvodů nebo byla k němu donucena.

V případě *nepřímé / zprostředkované materiální spolupráce* se vytvářejí podmínky pro uskutečnění špatného skutku. Podle

stupně jejich vlivu se rozlišuje z mravního hlediska blízká nebo vzdálená spolupráce na hříchu jiného. Čím více naše jednání napomáhá zlu, tím více jde o nepřímou blízkou spolupráci na zlu, která je nedovolená, když vytváří morální jednotu (souvislost) se skutkem hlavního konajícího. *Spolupracovník je komplicem hříchu* (podobně jako při přímé / bezprostřední spoluúčasti). Například instrumentářka, která podává lékaři nástroje k provedení přímého potratu, z morálního hlediska nepřímo, ale "blízko" spolupracuje na hříchu jiného, neboť vytváří podmínky pro jeho realizaci.

Nepřímá blízká spolupráce na zlu je povolena pouze výjimečně tehdy, když se spolupracovník nachází v tzv. hraniční situaci, pokud není jiné možnosti, jak správně jednat, pokud jeho skutek spolupráce není špatný a jeho úmysl je dobrý a existují přiměřené a vážné důvody pro takové jednání.

Nepřímá vzdálená spolupráce na hříchu jiného je povolena pouze tehdy, když člověk má skutečně dobrý úmysl, jeho jednání není objektivně mravně špatné a existují pro něj přiměřené důvody. Například vrátný, který hlídá vchod do nemocnice, dovolí do ní vstoupit ženě rozhodnuté podstoupit přímý potrat, spolupracuje na tomto hříchu, kdyby nastal, "nepřímo" a "vzdáleně", protože neví, proč přišla do nemocnice, v níž se provádějí různé úkony. Nebo pokud zaplatím spravedlivou cenu za zboží nebo služby a prodávající tyto peníze použije dále na korupci nebo nekalou činnost, moje spolupráce na těchto hříších je "materiální vzdálená" a nezodpovídám za ni.

Důsledky cizích hříchů

Co vlastně způsobují "cizí" hříchy? Jelikož jde v podstatě o osobní hříchy, vy-

volávají jako všechny jiné hříchy duchovní (neviditelné) důsledky, které se mohou projevat i viditelně navenek. Každý hřích oslabuje přátelství s Bohem, které se ztrácí při těžkém / smrtelném hřích; hřích vyvolává rozpor uvnitř člověka; narušuje jeho vztahy s bližními i se společenstvím

a ubližuje stvoření jako takovému.

Kromě těchto důsledků "cizí" hříchy navádějí své oběti, aby i ony páčaly zlo; vyvolávají mezi lidmi pohoršení, "žádosťivost, násilí a nespravedlnost". "Dávají vznik takovým sociálními situacím a zřízením, které se protíví Boží dobrotě", říká katechismus.

Tyto sociální situace a zřízení nazval Jan Pavel II. v apoštolské exhortaci *Reconciliatio et paenitentia* o smíření a pokání v poslání Církve dnes z 2. 12. 1984 na základě podobnosti "strukturami hříchu" a "sociálním hříchem" a napsal: "(...) když Církev mluví o situacích hříchu nebo když pranýřuje jako sociální hříchy jisté situace nebo určité kolektivní (...), tehdy ví a hlásá, že takové případy sociálních hříchů jsou ovocem, nahromaděním a soustředěním mnoha osobních hříchů. Jde zde o čistě osobní hříchy toho, kdo vyvolává a napomáhá nespravedlnosti nebo ji zneužívá, i toho, kdo má moc udělat cosi, aby zabránil nebo odstranil, nebo alespoň omezil některé sociální zla, a on to neudělá."

Struktury hříchu

Jan Pavel II. označil přímý potrat za jednu z mnoha současných "struktur hříchu" a rozlišil různé stupně spoluúčasti a odpovědnosti na tomto "do nebe volajícím hříchem". Jsou to: matka, otec, širší rodina a přátelé, kteří navádějí k potratu, lékaři, pracovníci zdravotnictví, mezinárodní organizace, které podporují potraty, a vedoucí zdravotnických zařízení. Každý podle stupně přispění k šíření kultury smrti.

V roce 2008 vydala Kongregace pro nauku víry Instrukci o některých otázkách bioetiky. V závěrečné části se v ní píše o tom, že badatelé jsou povinni odmítnout používat pro výzkum a experimentování takový "biologický materiál" (takzvané buněčné kultury), který pochází z pozůstatků lidských embryí nebo plodů

a získal se nedovoleným způsobem přímého potratu (například při umělém oplodnění nebo jiným způsobem) nebo nejasným či nelegálním způsobem. Tímto odmítnutím se má zajistit, aby se badatelé s (morální) jistotou vyhnuli možné "blízké" spolupráci na takzvaném potratovém průmyslu a veřejnému pohoršení.

Jak se zachovat

Co tedy máme dělat proti "cizím" hříchům? Především se máme vyhýbat každému, a tedy i "cizímu" hříchu, jakož i "blízkým" příležitostem ke hříchu. Během celého života máme jako křesťané konat pokání vnitřními postoji (zkroušenosti srdce) a vnějšími skutky (přijímáním Eucharistie, svatou zpovědí, postem a sebezáporem, modlitbou, almužnou).

Po každém spáchaném hříchu stojí před námi požadavek nápravy, která v případě "cizího" hříchu znamená jednat opačně jako "cizí" hřích, zřici se ho slovem i dobrým skutkem. Ukončit mlčení o hříchu a promluvit, abychom ukončili spoluúčast na hříchu jiného.

Ukázat dobrý příklad pro ty, kteří setrvávají v hříchu. Dnes my máme být svědky pravých hodnot (pravdy, dobra, spravedlnosti a lásky), a tak i svědky našeho Pána uprostřed světa.

Devět cizích hříchů

1. Ke hříchu radit.
2. Hřích přikazovat.
3. Hřích druhých dovolit.
4. Jiné ke hříchu navádět.
5. Hřích druhých schvalovat.
6. K hříchu jiných mlčet.
7. Hřích netrestat.
8. Ke hříchu jiným pomáhat.
9. Hřích druhých obhajovat.

(podle KN)

U hříchu se nedá přikrášlovat

V současném světě se sexualita chápe jako nástroj čirého požitku podle zásady: "Vezmi, použij, zahod". Je to jeden ze závažných důsledků materialistického a utilitaristického chápání lidského těla. V křesťanském přístupu se naopak tělo vnímá jako dar, který je třeba respektovat.

Vážená redakce,

chci se zeptat, zda je homosexuální intimní soužití větším hříchem než heterosexuální mimo manželství, dá se to vůbec nějak vysvětlit?

Pavel

Milý Pavle,

když se oddělí dva základní významy lidské sexuality, sjednocující a prokreativní (otevřený pro nový život), popírá se originální úmysl Stvořitele. Podle něj sexuální styk má být výrazem nejosobnější důvěrnosti a vzájemného doplňování mezi mužem a ženou sjednocených v manželství. Pohlavní soužití je vyhrazeno výlučně pro manžele. Každý sexuální styk před manželstvím nebo mimo něj je vždy těžkým hříchem, pro který – bez svatě zpovědi – nelze přistoupit k svátostnému přijímání (srov. KKC, 2390).

Homosexuální praktiky jsou nemravné a Církev je hodnotí jako hříchy, "které jsou v závažném rozporu s čistotou" (KKC, 2396). Podle Katechismu Katolické církve: "Tradice, opíraje se o Písmo, které představuje homosexuální vztahy jako velmi závažnou zvrácenost, vždy hlásala, že homosexuální úkony jsou svou vnitřní povahou nezřízené. Jsou proti přirozenému zákonu. Zavírají totiž pohlavní úkon před darem života." (KKC, 2357).

Z lékařského hlediska je vhodné připomenout, že před rokem 1973 homosexualita se hodnotila jako "mentální porucha" a patřila mezi "sexuální úchytky". V letech 1970 -1972 bojovné skupiny, které podporovaly homosexualitu, vyvinuly silné ideologické nátlaky proti Americké psychiatrické společnosti (APS).

V roce 1973 bylo uspořádáno hlasování 10 000 členů APS, z nichž 5 816 členů se vyjádřilo za zrušení homosexuality jako duševní poruchy, 3 817 hlasů, aby se i nadále považovala za psychickou poruchu, a 367 členů se zdrželo. Velmi překvapivé je, že poprvé v historii vědecká medicínská instituce dala přednost politické odpovědi, a ne vědecké.

Následně Světová zdravotnická organizace a později i některé země vyškrtli homosexualitu ze seznamu duševních poruch. Postoj většiny členů APS však směřoval k zmírnění nesnášenlivosti vůči homosexuálům a ke zlepšení společenské atmosféry, a nikoliv k vědecké pravdě o homosexualitě. Z ideologických důvodů se však politický postoj APS chtěl vnímat a rozšířit jako postoj vědecký (srov. Tony Anatrella, *La teorie del "gender" e l' origine dell' omosessualità*, San Paolo, Cinisello Balsamo, 2012).

Závěrem, každý hřích je hřích, tedy zlo, které člověku neprospívá, ale deformuje ho, křiví. Je to ještě výraznější v tak citlivé oblasti, jako je sexuální. Při heterosexuálních pohlavních stycích mimo manželství i u homosexuálních intimních vztazích jde vždy o těžké hříchy proti šestému přikázání. Kromě toho při homosexuálním intimním soužití jde i o zvrácenost a o hřích proti lidské přirozenosti. Důsledky předmanželských a mimomanželských sexuálních styků jsou četné a smutně známé: manželská nevěra, rozvody, rozbité rodiny, chudoba, mimomanželské děti, potraty, vraždy. Důsledky homosexuálních intimních vztahů jsou také velmi vážné: zvrácený životní styl, promiskuita, vysoká možnost nákazy HIV a onemocnění aids, sebevražedné sklony, sebevraždy.

Stejně však heterosexuální i homosexuální osoby jsou povolány k čistotě. Kristus podává ruku všem. Pouze s ním lze přemoci každý hřích, každou náklonnost k hříchu a žít čistý a důstojný život.

(podle KN)

Neuzavírejte se do náboženského sebeklamu

Nejsilnějším důkazem je vlastní svědectví svátostného života. Je žádoucí, aby eucharistická bohoslužba byla pro rodiče osobním vrcholem a zároveň pramenem, z kterého proudí veškerá síla křesťanského, rodičovského i výchovného jednání.

Jak mám argumentovat synovi, který říká, že on kostel k víře nepotřebuje? V Boha věří, a protože ne všichni členové Církve se chovají tak, jak by měli, na mše chodit nebude.

Miroslava

Svatý Jan Pavel II. v apoštolském listě *Mane nobiscum Domine* (2004) poukázal

na důležitou skutečnost, že Eucharistie vyvolává v účastníkovi slavení životní předsevzetí a podněcuje jisté postoje. Ty nazývá eucharistickými postoji. Jsou zároveň misijním plánem, protože mají potenciál zprostředkovat a prohloubit dar víry čili i víry dětí. Prvním postojem je díkyvdání, kterým se v sekularizované kultuře, poznamenané zapomináním na Boha a podporující marnou

soběstačnost člověka, vydává svědectví, že stvoření bez Stvořitele zaniká. Je třeba vělnit eucharistický projekt díkyvdání do každodenního života. Byl syn svědkem vašeho osobního díkyvdání za všechno, co vlastníte a čím jste? Například u stolu, po namáhavé práci či pěkném filmu nebo sportovním zážitku? Druhý eucharistický postoj je solidarita. Prožíváte osobně nedělní Eucharistii jako velkou školu pokoje, v níž se formujete, abyste se stali tvůrci dialogu a společenství? Máte čas na rodinu, na rozhovory při práci, ve volném čase, při cestování, v radostech i potížích? Jaká je vaše empatie a schopnost budovat vztahy podle vzoru Svaté rodiny? Viděl vás někdy syn v pozici usmiřovatele a šířitele pokoje? Další eucharistický postoj je služba lidem. Ochota přijmout postoj Ježíše, který myje nohy člověku, je "mírou autentičnosti naší účasti na

Eucharistii slavené ve společenství" (MND 28). Dokážete pod milostivým vlivem slavení Eucharistie v bratrském úsilí vyjít vstříc bídě našich dob? Je empatie, prosociálnost a angažovanost součástí křesťanského stylu vašeho života? Praktikováním eucharistických postojů získáte jedinečný argument před kritickým pohledem syna. Budete moci říci: "Synu, jsou mnozí, kteří se nechovají tak, jak by měli. Ale je to zejména proto, že neznají do hloubky Boha jako pramen všeho dobra, proto potřebují nás, lidi solidarity a služby, abychom jim ho ukázali. Snažím se o to, proto potřebuji mši, svaté přijímání i eucharistickou adoraci, abych měla vnitřní sílu i vizi. Pokud mi věříš, můžeš se přidat!"

Argument teologického charakteru

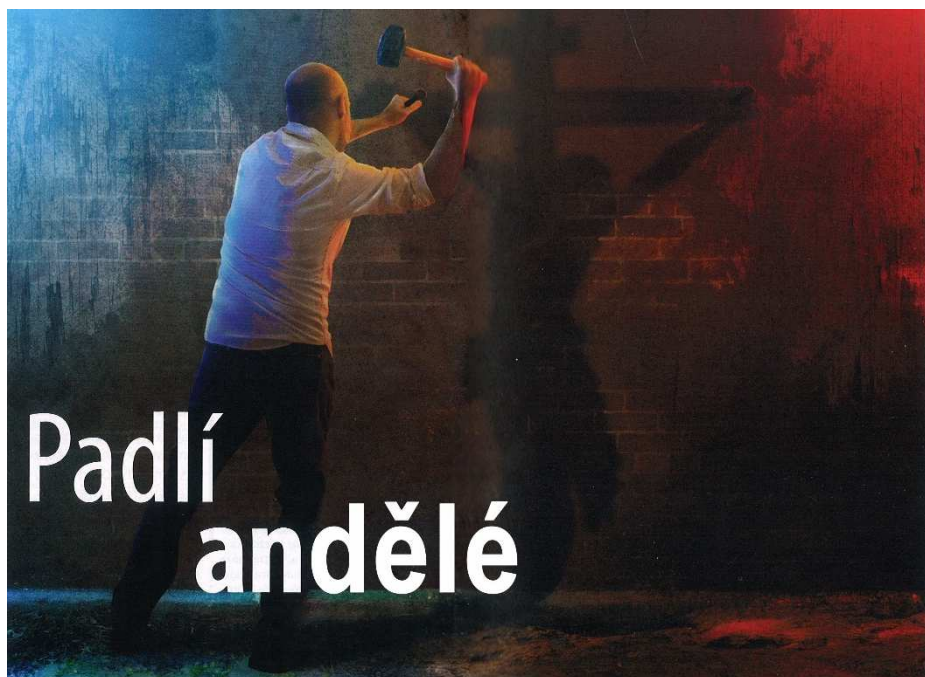
Je zjevné, že syn přebírá postoj vlastní idealistické filozofii, podle níž je každý člověk autonomní duch, budující sám sebe prostřednictvím vlastních rozhodnutí. Fakticky tvrdí, že člověk pro svou spásu nepotřebuje ani Církev či dějiny spásy, ani vtělení či utrpení Boha, protože Bůh nepotřebuje mezičlánky, aby mohl vstoupit do duše jednotlivce. Tvrzení má však velké slabiny. Totiž "křesťanská víra jednotlivce nevyrostá z něho samého, ale jen skrze zprostředkování celkem lidstva a dějin. Člověk může existovat pouze tak, že od někoho jiného pochází, je zcela postaven na vztahu a k sobě samému přichází ne prostřednictvím sebe, ale skrze druhého" (Joseph Ratzinger). Pokud se syn rozhodl opustit Eucharistii, z níž se Církev rodí (Ecclesia de Eucharistia vivit) a v níž se neustále omlazuje, odmítá životodárné společenství víry a uzavírá se do náboženského sebeklamu. Každá forma víry, případně autonomní vytvořené bohoslužby (například často zmiňovaná modlitba v lese nebo vyhledávané worshipové shromáždění), vede nakonec k izolaci, frustraci a bohapusté samotě. Člověkem vytvořená víra (na úrovni nauky i praxe) není spásná, neřeší problém hříchu a smrti, a proto nemůže přinášet pravý pokoj, radost či pneumatické uchvácení vlastní svátečnímu dni (Joseph Ratzinger).

Vztah lásky

Je možné si pomoci i obrazem vztahu muže a ženy. Podle anglického dramatika a básníka George Chapmana partnerský vztah funguje pouze tehdy, když se partneři naučí mluvit jazykem lásky toho druhého. Analogicky lze princip přenést i na vztah člověka a Boha. Aby vznikl skutečný vztah víry, naděje a lásky, potřebujeme mluvit jazykem lidské víry, našich malých nadějí a nedokonalé lásky. Bůh nám zjevil, jak vypadá pravá láska, a tedy jakému jazyku lásky rozumí. Zjevil nám to na kříži a tato oběť se zpřítomňuje ve mši. Pokud toužíme

po skutečném, a nejen fiktivním vztahu s Bohem, musíme se učit jeho lásce a to nepůjde bez nedělní Eucharistie ve společenství Církve. Jen tam přijímáme slova skutečného Božího ujištění, soustředěné Boží pozornosti, pravé dary přicházející z nebe, reálné spásné skutky, a nakonec fyzické sjednocení s Kristovým tělem, duší i božstvím. Dá se říci, že při nedělní Eucharistii se člověk stává naplno člověkem, neboť je v nejintimnějším sjednocení se svým Bohem.

(podle KN)

Zjevená pravda o satanovi, čili padlém andělu, zlém duchu, kterého nazýváme i ďábel nebo démon, je obsažena v Písmu svatém a v tradici Církve.

Tento "pád", který má charakter odmítnutí Boha a zahrnuje jeho důsledky - zatracení, je stav, který si dobrovolně vybrali ti stvoření duchové, kteří radikálně a neodvratně odmítli Boha a jeho království, protože chtěli získat jeho moc

a zničit ekonomii spásy, jakož i řád celého stvořeného vesmíru. Ohlasem toho jsou slova, která zaznívají na začátku biblických dějin člověka: „Budete jako Bůh“ nebo „jako bohové“ (Gen 3,5). Těmito slovy se zlý duch snaží zasít do člověka ten stejný postoj rivality, neposlušnosti a vzpoury vůči Bohu, který je osou celé jeho existence.

Vyprávění o pádu člověka napsané ve Starém zákoně v *knize Genesis* navazuje na tento postoj rivality, který se satan snaží vzbudit v člověku, aby ho podnítl k přestupku (srov. Gn 3,5). Rovněž i v *knize Job* (srov. 1,11; 2, 5.7) se dočteme, že satan se snaží podnítit trpícího člověka ke vzpouře. V *Knize Moudrosti* (srov. 2, 24) je zas satan představen jako původce smrti, která vstoupila do lidských dějin spolu s hříchem.

Učení Církve formulované na IV. lateránském koncilu (1215) říká, že ďábla (nebo satana) a ostatní demony stvořil Bůh "podle přirozenosti jako dobré, ale oni sami se stali špatnými" (De fide Catholic: DS 800; srov. KKC 391). **Jestliže Bůh "neodpouští" hřích andělům, je to proto, že setrvávají ve svém hříchu, takže jsou navěky "spoutáni pouty" tohoto rozhodnutí, které učinili na začátku, když odmítli Boha navzdory pravdě o nejvyšším a definitivním Dobru, kterým je sám Bůh.** V tomto smyslu píše svatý Jan, že "ďábel od počátku hřeší" (1 Jan 3,8). "On byl vrah od počátku a nesetřval v pravdě, protože v něm není pravda" (Jan 8,44).

Výše uvedené texty nám umožňují pochopit povahu a velikost satanova hříchu, který spočíval v odmítnutí pravdy o Bohu, kterého lze ve světle rozumu a Zjevení poznat jako nekonečné Dobro, Lásku a Svätost. Ten hřích byl o to větší, o co větší byla dokonalost a poznávací schopnost andělského rozumu, o co větší byla jeho svoboda a prvotní blízkost ve vztahu k Bohu. **Když satan úkonem své svobodné vůle odmítl tuto**

pravdu o Bohu, stal se kosmickým "Ihářem" a "otcem lži" (Jan 8, 44): sám žije v radikálním popírání Boha a současně tuto svou tragickou "lež o Dobru", kterým je Bůh, se snaží vnutit stvoření, ostatním bytostem stvořeným k Božimu obrazu, především lidem. V *Knize Genesis* najdeme

přesný popis tohoto "zfalšování" pravdy o Bohu, o němž se satan (v podobě hada) snaží přesvědčit první představitele lidského rodu tvrzením, že Bůh lidi omezuje, protože si žárlivě chrání své výsady (srov. Gn 3, 5). Satan vybízí člověka, aby se osvobodil zpod Božího jha a byl "jako Bůh".

Ve své existenciální lži se satan stává - jak říká svatý Jan - "vrahem", čili ničitelem nadpřirozeného života, který Bůh od počátku vstípl do něj samého, jakož i do stvoření, která jsou z přirozenosti "obrazem" Boha: do ostatních čistých duchů a do lidí. Satan chce zničit život podle pravdy, život v plnosti dobra, nadpřirozený život milosti a lásky. Proto autor *Knihy Moudrosti* píše: "Smrt přišla na svět ze závidy ďábla: zakusí ji ti, co mu patří" (Mdr 2,24). V evangeliích zas Kristus upozorňuje: "Spíše se bojte toho, který může i duši i tělo zahubit v pekle" (Mt 10,28).

V důsledku hříchu prvních rodičů získal tento padlý anděl nad člověkem jistou vládu. Toto učení, které Církev stále věří a učí, potvrdil Tridentýský koncil v dekretu o dědičném hříchu (srov. Denz. 788 [1511]). Dramatickým způsobem je vyjádřeno v křestní liturgii, která katechumena zve zřící se satana a jeho skutků.

Tento vliv na člověka, určité panování nad schopnostmi jeho ducha (i těla) se odráží v Písmu svatém, kde je satan nazvaný "vládce tohoto světa" (srov. Jan 12,31; 14,30; 16, 11), ba dokonce "bůh tohoto věku" (srov. 2 Kor 4,4). Kromě toho najdeme spoustu jiných názvů popisujících jeho zhoubný kontakt

s člověkem, jako "belzebub" nebo "beliál", "nečistý duch", "pokušitel", "zlý" a nakonec "antikrist" (1 Jan 4, 3). Kromě toho najdeme přirovnání k "Ivu" (1 Pt 5,8), "drakovi" (ve Zjevení svatého Jana) a "hadovi" (Gn 3). Velmi často je používán výraz "ďábel" - z řeckého pojmu diabolos, což znamená: zapřičiňovat zničení, rozdělovat, osočovat, lhát. Popravdě řečeno, toto vše se od počátku projevuje v působení zlého ducha, kterého Písmo představuje jako osobu, přičemž zároveň poukazuje na to, že není sám: "je nás hodně" - křičí na Ježíše nečistí duchové v Gerazském kraji (srov. Mk 5, 9); "ďábel a jeho andělé" - říká Ježíš při popisu posledního soudu (srov. Mt 25,41).

Písmo svaté, a především Nový zákon, na mnoha místech hovoří o tom, že panování a působení satana a ostatních zlých duchů zasahuje celý svět. Svědčí o tom například Kristovo podobenství o poli (kterým je svět), o dobrém semenu a o špatném, které ďábel zasévá jako plevel mezi pšenici, přičemž se zároveň snaží vytrhnout ze srdcí dobro, které do nich již bylo "zaseté" (srov. Mt 13, 38-39). Odtud pocházejí četné výzvy k bdělosti (srov. Mt 26,41; 1 Pt 5,8), k modlitbě a půstu (srov. Mt 17, 21). Proto Pán Ježíš důrazně říká: "Tento druh nelze vyhnat ničím, jen modlitbou" (Mk 9,29).

Satanovo působení ve vztahu k lidem se projevuje především v pokoušení k zlu. Zlý duch se snaží ovlivnit člověka, jeho fantazii, jakož i vyšší schopnosti jeho duše, aby je odvrátil od Božího zákona. "Vrcholným" projevem tohoto působení je pokoušení samotného Krista (srov. Lk 4,3-13), při kterém se satan snaží překážet Bohem stanoveným požadavkům ekonomie spásy.

V některých případech nemá působení zlého ducha vliv pouze na materiální věci, ale může sahát až po ovládnutí těla člověka, přičemž tehdy mluvíme o "posedlosti" (srov. Mk 5,2-9). Není vždy jednoduché určit to, co je v těchto případech výsledkem působení nadpřirozených sil. Církev nepodporuje a nemůže podporovat tendenci příliš ukvapeně připisovat mnohá fakta přímému působení démona. Principiálně však nemůže popřít, že satan, veden touhou škodit a vést k zlu, se může uchýlit k tomuto krajnímu projevu své nadřazenosti.

Nakonec je třeba dodat, že silná slova apoštola Jana: "Celý svět je v moci Zlého" (1 Jan 5,19), poukazují na

přítomnost satana v lidských dějinách, která se zintenzivní podle toho, nakolik se člověk a společnost vzdaluje od Boha. Tehdy se vliv zlého ducha může plněji a účinněji "zakonspirovat", což bezpochyby vyhovuje jeho "záměrům". Nejúčinněji může zlý duch působit tehdy, když se mu podaří přesvědčit člověka, aby popřel jeho existenci jménem racionalismu nebo jakéhokoli jiného myšlenkového proudu, který nechce vědět o jeho působení na světě.

Samozřejmě, že satanovo působení nevyklučuje svobodnou vůli a zodpovědnost člověka a neničí Kristovo spásnosné působení. Jde zde spíše o konflikt mezi

temnými silami zla a silou vykoupení. V této souvislosti jsou velmi silná slova, která Kristus na prahu svého umučení řekl Petrovi: "Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás tříbil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby nezanikla tvá víra "(Lk 22, 31-32). Nyní chápeme, proč Ježíš takovým rozhodným způsobem končí modlitbu Božího království Otče náš, odlišnou od mnoha jiných modliteb tehdejší doby kterou nás naučil, připomínajíc nám, že v životě jsme ustavičně vystaveni zákeřnému působení zla - Zlého. Křesťan, který se obrací na Otce v Ježíšově duchu a prosí o příchod jeho království, celou silou své víry volá: Neuveď nás do pokušení, ale zbav nás Zlého. Pane, dej, abychom nezhřešili nevěrností, ke které nás svádí ten, který je od počátku nevěrný.

(podle Milujete sa)

Vyprávěj mi o Bibli

Letos si připomeneme (30.9) šestnáctisté výročí od úmrtí svatého Jeronýma, velkého překladatele Bible, který dokázal přeložit Písmo do „každodenního“ jazyka obyčejných lidí a učinil tak psané Boží slovo dosažitelným pro všechny. Jeho horlivost týkající se dostupnosti Písma lidem vychází z jeho přesvědčení, že „neznalost Písma je neznalostí Krista.“ I proto byl tento rok vyhlášen jako „Rok Božího slova“.

Na stránkách našeho farního Zpravodaje se proto budeme tento rok více zabývat Písmem svatým. Pomocí nám bude kniha P. ThDr. Františka Trstenského - Rozprávaj mi o Biblii, kterou nám autor dovolil přetiskovat. Za to mu patří naše upřímné „Pán Bůh zaplat“ a jistě najdeme každý i chvilku na modlitbu, jako poděkování ☺.

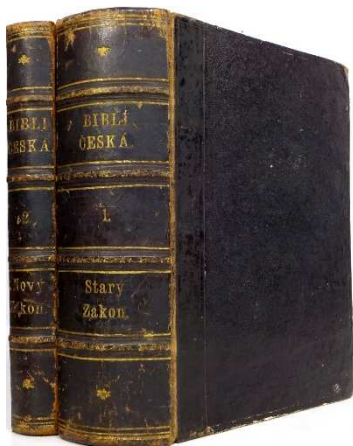
* * *
* * * * *
* * *

"Kdo sedí u lesního pramene, je v chládku a v horku si navlhčí obličej, a když ho velmi trápí žízeň, napije se, protože v jeho blízkosti je voda. Kdo se nachází u pramene Písma svatého, pocítí plamen vášně a snadno ho uhasí, protože duši ponoří do vody. Pokud ho bude znepokojovat horko hněvu a spalovat srdce, uhasí ho touto vodou. Všech hříšných myšlenek se duše zbavuje, když čte Písmo."

(*sv. Jan Zlatoústý – O Písmu svatém*)

DVĚ ČÁSTI – JEDNA BIBLE

Písmo obsahuje normy, které zásadním způsobem formovaly především evropské dějiny a její právní systém. Biblická témata a obrazy ovlivnily umění a kulturu. Biblické texty jako Desatero, žalmy, Ježíšova řeč na hoře, Ježíšova blahoslavenství a podobenství atd. nabízejí hodnoty, se kterými se mohou ztotožnit i lidé jiného vyznání nebo dokonce bez vyznání. Proto Písmo tvoří duchovní poklad pro celé lidstvo.

V současnosti se na označení Knihy knih používá nejčastěji název "Bible." Výraz pochází z řečtiny a v doslovném překladu znamená "knížky". Toto označení odráží skutečnost, že před sebou nemáme jednu knihu, ale "knihovnu", tzn. soubor spisů, které vznikaly přibližně od 10. století před Kr. až po začátek 2. století po Kr.

Další název "Písmo" znamená, že kromě vnímání literární stránky se Bible chápe jako sbírka posvátných spisů. Platí to především pro židovské a křesťanské náboženství. Písmo je slovem živého Boha, které má svou stálou platnost a závaznost. Tyto svaté knihy vznikly z Boží iniciativy a působení Ducha Svatého na lidi a z této tajemné božsko-lidské spolupráce vzešly spisy, které hovoří o dějinách vztahu Boha k člověku, k lidstvu a ke světu. Věřící člověk tedy čte Písmo s vědomím a vírou, že tyto knihy jsou Bohem chtěné a vnuknuté s cílem zjevit Boha.

Křesťanská Bible obsahuje dvě velké sbírky knih. První z nich vychází z posvátných textů židovského náboženství a druhá z nich má počátek v prvních

křesťanských společenstvích. První část se nazývá "Starý zákon" nebo "Stará smlouva". Druhou část, která se jmenuje "Nový zákon", vytvořili Ježíšovi učedníci. Označení vybrali křesťané na základě slov apoštola Pavla, který v druhém listu Korint'ánům mluví o Starém a Novém zákoně (srov. 2 Kor. 3, 6 a 14). Zatímco první část hovoří o vztahu Boha k izraelskému národu až po příchod Ježíše Krista, Nový zákon podává v evangeliích nauku Ježíše Krista a její další rozvíjení, které zachycují především novozákonní listy.

Přídavné jméno "starý" vůbec není pejorativní (hanlivé) označení. Odráží skutečnost, že tato část Písma svatého z chronologického hlediska vznikla jako první. Proto se někdy používá také výraz "první zákon" nebo "hebrejská Písma". Židé nazývají své svaté knihy "Tanaka", což je zkratka, která vznikla z písmen označujících tři části Starého zákona: Tóra (Zákon), Neviim (Proroci), Ketuvim (Spisy). Zatímco Starý zákon je posvátný pro židovské náboženství, pro křesťany jsou stejně posvátné obě části Bible, mezi nimiž vidí vzájemné neoddelitelné propojení. Křesťanství přijímá Nový zákon jako naplnění zaslíbení, které Bůh dal ve Starém zákoně prostřednictvím patriarchů, Mojžíše a proroků. Proto je Kristus středem Božího zjevení a křesťané přes optiku Božího Syna nahlíží na celé poselství spásy.

Pro úplnost je třeba doplnit, že Katolická církev vyznává, že Boží zjevení se nachází nejen v Písmu, ale i v tradici, kterou se rozumí ústní předávání toho, co apoštolové přijali z Kristových slov a skutků. Písmo je Boží slovo zaznamenané písemně a Tradice je Boží slovo předávané ústně. Je třeba rozlišovat různé lidské "tradice", které postupně vznikly v oblasti liturgie nebo lidové zbožnosti v jistých obdobích, neboť ty se mohou měnit nebo i zaniknout.

Dnešní čtenář může mít potíže s čtením zejména některých částí Starého zákona, protože naše myšlení, ale především představa Boha a vnímání náboženství je nejednou vzdálené od starověkého člověka. Proto pro správné porozumění biblických textů je třeba co nejlépe porozumět historickým okolnostem, způsobu myšlení a výrazovým prostředkům té doby, v níž ten který autor žil. Písmo je Boží slovo v lidské řeči. Bible byla napsána ve třech jazycích. Starý zákon v hebrejštině, malá část v aramejštině a jen pár knih v řečtině. Celý Nový zákon byl zapsán v řečtině.

Studium těchto jazyků pomáhá porozumět nejen kultuře a myšlení dané doby, ale vede ke správnému odhalení smyslu a poselství biblických textů. Ignorování historických a kulturních skutečností, různých literárních žánrů, výrazových prostředků a odlišného obrazu světa nese s sebou riziko nesprávné interpretace.

Pro správný přístup k Písmu svatému a jeho výkladu je důležitá nauka o inspiraci, neboť právě ta ho odlišuje od světské literatury. Výraz pochází z latiny a doslova znamená "vdechnutí".

Z latiny a doslova znamená "vdechnutí". Označujeme jím pravdu víry, že prvním autorem Písma je Bůh, ale zároveň se plně uznává důležitost lidských autorů, kteří tyto texty napsali a které nazýváme "svatopisci". Přesvědčení o inspiraci biblických textů měl už židovský národ v souvislosti s knihami Starého zákona, které i první křesťané přijali, jak

dosvědčují Pavlova slova v druhém listu Timotejovi: *"Všecko Písmo od Boha vdechnuté je užitečné k poučení, ke kázání, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby člověk Boží byl dokonalý a způsobilý ke každému dobrému skutku."* (2 Tim 3, 16-17) Inspirace však nijak neruší svobodu člověka. Úloha lidského autora proto nemůže chápat mechanicky a pasivně. Boží milost inspirace respektuje schopnosti svatopisce a jeho svobodu. Důkazem toho je různost stylu a vyjadřování, kterou vidíme u různých svatopisců. Dokument koncilu Dei Verbum o této spolupráci Boha a člověka uvádí: *"Pro napsání posvátných knih si Bůh vyvolil lidi a použil je tak, že oni uplatnili své schopnosti a síly, ale on působil v nich a skrze ně, aby napsali jako skuteční autoři všechno to a jen to, co on sám chtěl."* (11. bod) Uvedený citát zdůrazňuje, že neomylnost Písma se vztahuje na jeho úkol vést nás k spáse, přičemž vychází z pevného přesvědčení, že jeho autorem je Bůh. Dokument dále připomíná, že není jeden lidský autor, ale existuje několik autorů, kteří se v různých obdobích podíleli na vzniku biblických knih.

Od nejstarších dob až po současnost zaznívají námitky proti pravdivosti Bible. Poukazuje se na různé protiklady, rozpory a historické nepřesnosti. Zapomíná se na to, že Písmo není manuálem historie, astronomie nebo zoologie a botaniky. Na to máme přece vědecké disciplíny. V tom přetrvává někdy omyl ještě i při dnešním čtení Písma, že k němu chceme přistupovat pomocí metodologie, kterou používají exaktní vědy. Již zmíněný dokument Dei Verbum o tom říká: *"Knihy Písma jistě, věrně a bez omylu učí pravdu, kterou chtěl mít Bůh*

zaznamenanou v posvátných knihách pro naši spásu." (11. bod) Pozor, neexistuje nějaká dvojitá pravda: jedna, která se dotýká naší víry, a druhá, která se dotýká světa. Jak tedy sladit mimobiblické prameny a vědecké poznatky s biblickými zprávami? Řešení je poměrně jednoduché. Pamatujme, že Písmo je Božím slovem, kterým Bůh promlouvá k lidem, ale svým obsahem a formou se váže na dobu, ve které bylo zjeveno. Tímto způsobem vyjadřování se odborně říká literární druhy. Například v Novém zákoně jsou to genealogie, listy, výroky, blahoslavenství, podoboznění, hymny, modlitby, katalogy ctností a neřestí, atd. Každá tato forma má vlastní prostředky vyjadřování, kterými se předává pravda biblického poselství. Máme povinnost naučit se pochopit svatopisec a jejich dobu, jejich radosti a starosti, vcítit se do jejich myšlení a jednání.

Mnozí čtenáři mají výhradu vůči textům o násilí, které se objevují především ve Starém zákoně. Bible odráží dobu, ve které biblické texty vznikaly. Pro správné pochopení textů o násilí a válce není možné používat kritéria hodnocení očima 21. století. Na tomto místě si však dovo-

lím připomenout, že i naše doba navzdory různým prohlášením o lidských právech a důstojnosti člověka je plná násilí, válek a obchodování s lidmi. Bible přináší svědectví, jak Izrael vedený Boží rukou postupně vystoupil z takového světa, který sakralizoval násilí (*činil ho posvátným* pozn. red.). V Bibli můžeme

vidět i postupný Boží pedagogický záměr přivést člověka k světu bez válek a násilí. Završením je poselství Ježíše Krista, který se během svého života a vrcholným způsobem v okamžiku smrti na kříži zřekl jakéhokoli násilí.

Pro správné porozumění a výklad biblických textů je nezbytná pomoc profánní věd – archeologie, geografie, etnologie, starobylých jazyků atd., Neboť Písmo je Božím slovem, avšak "vtěleným" do lidského slova v konkrétním čase a prostoru. Díky archeologickým vykopávkám byly nalezeny mnohé lokality, předměty, mince, keramika, tabulky s texty atd. Přestože cílem biblické archeologie není na prvním místě dokázat správnost biblických údajů, ale zjistit historickou pravdu, přece platí, že poznatky a údaje, které tato věda odhalí, pomáhají lépe porozumět biblickým událostem. Mnozí papežové označili pouť do Svaté země za "páté evangelium", neboť návštěva biblických míst napomáhá

lépe pochopit dějinné a kulturní souvislosti a geografii. Mnozí poutníci dosvědčí, že po návratu z pouti čtou Písmo s větším porozuměním a zájmem.

"Žádnou hodinu nelze považovat za nevhodnou,
abychom četli Boží slovo."

(sv. Jan Zlatoustý)

10 mýtů o Katolické církvi

Ne vše, co se o církvi píše a říká je skutečně pravda. Co Církev opravdu učí? Čím žije? A čemu skutečně věří? Mýtů o katolické církvi je nepočítaně. Vybírám jen některé.

Mýtus č. 2 Hříchy a zločiny katolíků jsou ukázkou toho, že Katolická církev si nezaslouží nazývat se svatou

"Pravda vás vysvobodí" (Jan 8,32) - takto Ježíš promlouvá v Písmu. Opravdu nemá smysl si namlouvat, že členové Církve jsou bezhříšní. I světci měli své hříchy, s nimiž zápasili. Církev skutečně nikde neučí, že je spolkem morálně čistých. Ale pokud jste měli s členy Církve špatnou zkušenost a vy ji kvůli tomu nyní odmítáte, rozumím vám a nebudu vás násilím přesvědčovat abyste změnilí svůj názor. Je pravdou, že Církev má zjevovat Boží lásku a my katolíci to bohužel častokrát neděláme.

Výraz "svatá Církev" se častokrát chápe nesprávně. To neznamená, že všichni její členové jsou svatí. Svatost Církve se odvíjí od svatosti jejího zakladatele, Ježíše Krista. Katolíci věří, že jedině Bůh je svatý a že On svou církev nikdy neopustí. Svatost Církve není součtem svatosti jejích členů - k ní nemohou skutky nebo hříchy jejích členů nic přidat nebo ubrat. I ve chvílích největší potupy Bůh ve svém milosrdenství zvedal svou Církev. Ježíš řekl sestře Faustyně: "I kdyby hříchy duše byly černé jako noc, pokud se hříšník obrátí k mému milosrdenství, vzdává mi největší slávu a je ctí mého umučení."

(Deníček 378) (To nyní neznamená, že máme hřešit kolik chceme pod záminkou, že vždyť Bůh nám to jednou odpustí.) Ježíš ostře odsuzoval pokrytectví, aroganci a přetvářku. I já jsem toto v Církvi nejednou zažil. Ale na druhé straně, nestavěl bych se já sám do role soudce a pokrytce, kdybych šmahem ruky celou Církev zavrhl? Navíc ke komu bych šel, když vím, že Ježíš má slova věčného života? (Srov. Jan 6,68) V Církvi můžeme poznat i mnoho čestných, šlechetných a šťastných lidí, kteří žijí podle své víry. Vidět jen to špatné a prohlížet i to dobré v Církvi je nesmysl.

V kontextu hrůz sexuálního zneužívání chci říct jen jedno - je to velká ostuda a co by nás nyní jako první mělo zajímat je pomoc obětem. Na druhé straně, vidět v každém nebo ve většině kněžích potencionálního pedofila je iracionální. Zdrojem naděje pro katolíky jsou Ježíšova slova, která adresoval Petrovi: "Ty jsi Skála, Petr, a na této skále zbuduji svou Církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou." (Mt 16,18) Ne, ani peklo sexuálního zneužívání nepřemůže Katolickou církev.

(příště Kristus je při každé mši sv. znovu obětováný)

Zadáno pro ženy

Když se stydíš projevit svou víru...

Hříšnice

„S pláčem přistoupila zezadu k jeho nohám, začala mu je smáčet slzami a otírat svými vlasy, líbala je a mazala vzácným olejem.“ (Lk 7,38)

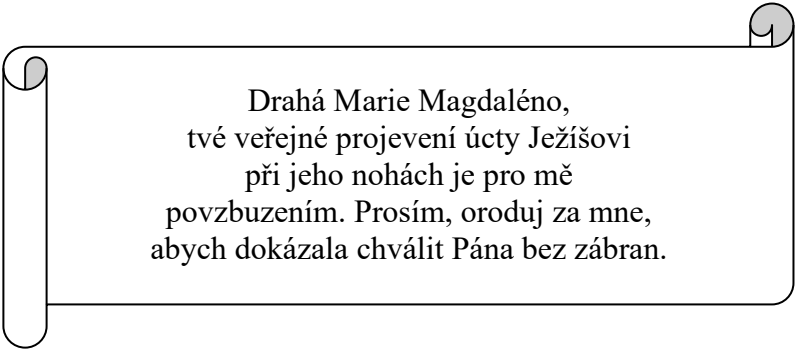

Někdy se ostýcháme přezhnat na veřejnosti nebo v jistých kruzích se zdráháme zmínit a bránit katolickou víru. Když se stydíme za víru nebo je nám trapné vyjádřit ji, můžeme myslet na to, jak se chovala tato naše hříšná sestra vůči Ježíšovi.

Žena z tohoto úryvku je známá pouze jako "hříšnice", i když Janovo evangelium ji identifikuje jako Marii Magdalénu. Přišla do farizeova domu ne proto, že by ji byli pozvali, ale proto, že toužila odvážně následovat Krista. A pak se pustila do nákladného, láskyplného, a přitom prostého úkonu, kterým bylo mytí Ježíšových nohou vlastními slzami. Všimni si, že se nestyděla, nikomu se neospravedlňovala ani se nebála. Chtěla jen projevít lásku, úctu a touhu po odpuštění.

Nevíme, jaký hřích spáchala, a ani nás to netrápí. Jsme hříšné stejně jako ona. Zajímá nás jen její dojemné a milující veřejné uctění toho, který jí odpustí. Toužíme mít odvahu následovat její příklad.

*On mu řekl:
„Miluj Hospodina, Boha svého,
celým svým srdcem, celou svou duší
a celou svou myslí.“
Mt 22,37*

Drahá Marie Magdaléno,
tvé veřejné projevení úcty Ježíšovi
při jeho nohách je pro mě
povzbuzením. Prosím, oroduj za mne,
abych dokázala chválit Pána bez zábran.

Dar lásky pro rodiče

4. kapitola *Láska zná cenu*

Hle, synové jsou dědictví od Hospodina, mzdou od něho plod lůna. (Žl 127,3)

Svět se nám často snaží namluvit, že děti jsou přítěží a zbytečně komplikují život, protože je třeba do nich investovat spoustu peněz a času, kazí nám plány, neposlouchají, kňourají.

Mnozí lidé proto ani nechtějí mít děti. Raději se honí za penězi, úspěchem, požitky a majetkem. Pokud se odváží mít děti, ostatní je hned varují, že stačí jedno nebo nanejvýš dvě.

Když však dítě nakonec přijde do rodiny, něco se změní. Úplně si získá vaše srdce a změní vám život. Všední dny jsou najednou plné zázraků a dobrodružství. Kdysi jste si život s dítětem neuměli představit a nyní už bez něj nemůžete žít. Dokázali byste pro své děti i zemřít a nejméně se bojíte, že byste o ně přišli.

Je paradoxní, že lidé, kteří vám kdysi děti rozmlouvali, najednou dělají vše proto, aby upoutali jejich pozornost. Prostřednictvím nekonečných reklam nabádají děti sledovat jejich programy, mluvit jejich žargonem a kupovat jejich výrobky. Chtějí, aby se účastnily jejich akcí a pracovaly pro jejich firmy. Žádají, aby se zasazovaly za jejich cíle, hlasovaly za jejich kandidáty a prosazovaly jejich názory.

I proto je důležité, abychom se nechali vést bezvýhradnou láskou, a nikoli nestálými názory konzumní společnosti. Láska nám připomíná, že děti vždy byly a budou nesmírně vzácný, toužebně očekávaný a neopakovatelný dar. Jsou našimi pokračovateli, živým dědictvím. Každé z nich má v sobě obrovský nevyužitý potenciál. Láska nám pomáhá vidět naše děti tak, jak je vidí Bůh – jako jedno z největších

požehnání v životě, jako projev posvátné důvěry, privilegium odpovědnosti, vzácnou potěchu.

Písmem svatým se táhnou vyjádření úžasné Boží lásky vůči dětem. První příkaz, který Bůh v Bibli dává, je "plodte se a množte se" (Gn 1, 28). Poprvé je v Bibli řeč o lásce, když Bůh mluví o hluboké lásce Abrahama vůči svému synovi Izákovi (srov. Gn 22, 2). Bůh se zavázal, že požehná praotce izraelského lidu a jeho příslib se týkal především potomstva, z něhož vzejdou budoucí národy a budou požehnány (srov. Gn 26, 1-4). Žádal, aby mu rodiny jako dar zasvětily všechno prvorozené (srov. Ex 13, 2). Poslední verš prorockých knih Starého zákona vysvětluje, že Bůh touží, aby se srdce otců obrátila k synům (Mal 3, 24).

A snad nejvýstižnější jsou slova žalmu: "Hle, synové jsou dědictví od Hospodina, mzdou od něho plod lůna. Čím jsou šípy v ruce bohatýra, tím jsou synové zplození v mládí." (Žl 127, 3-4).

Slovem odměna se myslí dědictví, které dává Bůh jako podíl na životě (srov. Iz 54, 17). Děti jsou vzácné ovoce v sadě, drahocenné plody, které je třeba si vychutnat a radovat se z nich. Stojí za námahu, co pro ně musel zemědělec vynaložit. Jsou jako cenné šípy v ruce bojovníka, které mu chrání život. Vznikly zázračným způsobem a mají vylétnout do světa a měnit ho. Všimněte si, že na rozdíl od běžného smýšlení lidí, každé z těchto přirovnání – dědictví, ovoce, šípy – představují věci, kterých obvykle chceme mít více a ne se jim vyhýbat nebo jich mít co nejméně.

Ježíš pokáral své učedníky, když se vůči dětem chovali odmítavě či podrážděně. On naopak zval děti k sobě a řekl, že skrze děti do našeho života přichází velké požehnání, "neboť takovým patří Boží království" (Mk 10,14). Malého chlapce postavil před učedníky a řekl: "Kdo se tedy pokoří jako toto dítě, ten je největší v království nebeském."

A kdo by přijal jedno takové dítě v mém jménu, přijímá mne. (Mt 18,4-5).

Děti máme i k tomu, aby nám, rodičům, pomohli osobnostně dozrát. Učí nás překonávat sobectví a obětovat se. Kvůli nim dokážeme vyjít z pohodlných zaběhaných chodníků a zvelebovat své schopnosti. Opakují po nás slova a prověřují naši integritu. Odhalují pýchu a prohlubují v nás pokoru. Pomáhají nám vědomě se rozhodovat pro lásku. Přijdou na tento svět, jako kdyby nám měly říci: "Jsem tu jako vaše zrcadlo, abych vás odhalilo, jako hlína připravena na formování. Mám nést vaše jméno a podobat se vám. Jsem cennější než cokoliv jiného, co vlastníte, a mohu se stát vaší největší investicí."

Kromě toho, děti dodávají šťávu každému období života. Peníze vám nikdy neřeknou, jak vás milují, nepolíbí vás na dobrou noc, ani nezáří štěstím, když s nimi slavíte Vánoce. Váš majetek si nepovedou k oltáři, nedají vám vnoučata, nebudou vám plakat nad hrobem, nepředají váš odkaz budoucím generacím.

A tak bez ohledu na to, kolik mají vaše děti let, nebojte se na ně znovu zaměřit svůj pohled a srdce. Važte si jich. Chcete-li následovat Ježíšův příklad, berte je do náručí a láskyplně jim dávejte požehnání, a stejně žehnejte i jejich budoucnost (srov. Mk 10, 16).

Jako milované Boží děti.

Jak vaše milované děti.

Je s nimi hodně starostí? Ano. Neustále je třeba za ně utrácet peníze? Ano. Vzduchují a vytáčejí vás? Ano. Jsou však nenahraditelné a mají nevýslovnou cenu. Stojí za to, abyste jim obětovali život, lásku, čas a pozornost? Určitě, třeba i milionkrát.

Dostali jste je z Božích rukou a z lásky.

Jsou plodem vašeho života a živou odměnou Boha.

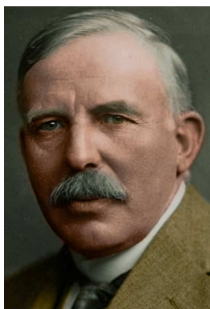
DEJTE DNES SVÝM DĚTEM NAJEVO, ŽE JSOU PRO VÁS
VZÁCNÉ. SVÝMI SLOVY JIM ŘEKNĚTE:
"JSI PRO MĚ NESMÍRNÝ DAREM A JÁ JSEM
RÁD / RÁDA, ŽE TĚ MÁM."
PODĚKUJTE BOHU, ŽE VÁM JE DAL A ŽE JE MŮŽETE KAŽDÝ DEN
MILOVAT A VÁŽIT SI JICH.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Máte tendenci vnímat své děti jako břemeno nebo požehnání od Boha?
- ? V čem byste měli změnit svůj pohled na ně? Co jste jim dnes řekli?

*Také já svou důvěru složím v Boha... Hle, já a děti, které mi dal Bůh.
(Žid 2,13)*

Oni takto a jak ty?

Ernest Rutheford
1871-1937

Novozélandský fyzik. Bývá považován za zakladatele jaderné fyziky.

Ani střízlivý učenec, který „odčaroval“ kousek tajemství života, nemusí pochybovat o jsočnosti Boží. V nevědeckých kruzích se udržuje mylné mínění, že učenec, protože ví víc o bytí, musí být nevěrcem. Právě naopak, naše práce nás přibližuje k Bohu. Umocňuje naši úctu k jeho úžasné moci, před kterou se naše stroje, i když se zdají obrovsky dokonalé – uboze selhávají.

Alexis Carrel
1873-1944

Francouzský lékař a eugenik. V roce 1912 obdržel Nobelovu cenu za fyziologii a medicínu za práce týkající se sešívání cév a transplantace.

Modlit se není větší hanbou, jak pít nebo dýchat, člověk potřebuje Boha, jako potřebuje vodu a kyslík.

Guglielmo Marconi
1874-1937

Italský fyzik, vynálezce, podnikatel a politik. V roce 1909 obdržel Nobelovu cenu za fyziku.

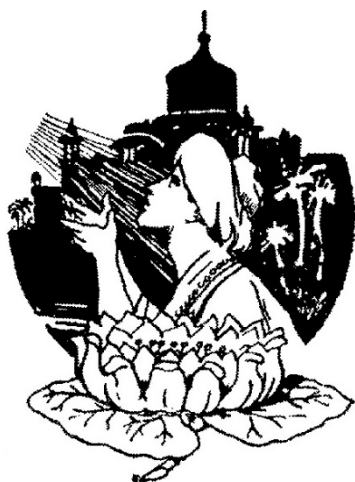
Hrdě prohlašuji, že jsem věřící. Věřím v sílu modlitby. Nevěřím jenom jako věřící katolík, ale i jako vědec.

Tak, to jsem já?

8. Odvaha začít a vydržet v dobrém

(Nebo jinak:
ctnost mravní síly)

Podle výsledků průzkumu profesora Roberta Worcestra jsou nejšťastnější lidé v Bangladéši, Ázerbájdžánu, Nigérii, Filipínách, Indii.

Obyvatelé bohatých zemí jsou daleko vzadu – na 42. místě jsou Němci, na 44. místě Japonci, na 46. místě jsou Američané.

„Mít“ a „být“ je rozdíl

Nejšťastnější lidé tedy žijí v nejchudších zemích. Asi to štěstí až tak nezávisí na tom, co máš, ale čím jsi ve svém nitru. Abys dosáhl štěstí, nutně potřebuješ i ctnost mravní síly.

Jít do toho

Mravní síla je morální ctnost, která zabezpečuje nepoddajnost v těžkostech a vytrvalost v úsilí o dobro. Největším motivem pro konání dobra je láska k Bohu. Mravní síla má ještě tři rodné sestry: **svobodu, vůli a lásku.**

Svoboda člověka

V něčem jsem svobodný, a v něčem ne. Nemohu za to, že jsem se narodil tam a tam... Nemohl jsem si vybrat rodiče... V mnohém jsem opravdu nesvobodný.

Ale něco stále můžu. **Stále mohu mít rád lidi, Pána, tento svět.** Lásku mi nikdo nemůže z duše sebrat.

Mučedníci jsou toho svědky. Ačkoli je týrali, lásku jim nedokázali zničit.

V lásce máme stejnou šanci

Ano, v lásce jsem skutečně svobodný. Svobodně s ní zacházím. A i proto budeme všichni souzeni podle lásky. Ne podle titulů, ale podle toho, za co každý stejně může – za to, zda měl rád.

Mít rád – v tom má každý stejnou šanci. Zde je Boží spravedlnost.

Svobodný Ježíš

Na Ježíšově "případu" je nejlépe vidět, co je svoboda. Pamatujete?

Byl přibit na kříž a ti dole se mu posmívali. Stačilo mu říci: „Stačí, chlapci.“ V okamžiku se mohl osvobodit a potrestat ty surovce. Mohl udělat celé zemi konec... **On se však rozhodl pro lásku a nebylo moci, která by to změnila.**

Co tě žene dopředu?

Hlavní silou života je láska. Ta se rozměňuje na drobné a má tisíc podob. V životě ji potkáváme uloženou do úsměvu, dobrého slova, dárku... To vše nás povzbuzuje dobře žít. Lásku bychom měli vidět za vším dobrým, co se nás dotýká. Objevme ji.

A proto: "Víš, kde je ukrytý tvůj zdroj síly? Víš, co je tvým vnitřním motorem? Následující aktivitou můžeš odhalit svůj vnitřní atomový reaktor.

Motivátory – povzbudivé skutečnosti

Přečti si následující seznam povzbudivých skutečností. Urči si z nich pořadí podle toho, které tě nejvíce povzbuzuje do činnosti.

Uznání,
peníze,
důvěra,
samostatnost,
dobří přátelé,
informovanost,
dobrý představený,
dobrý pracovní výsledek,
jiné.

Světový trend

Svůj "výzkum" si porovnej s výsledky světového průzkumu. Seznam povzbudivých skutečností je vytvořen v pořadí podle nejsilnějších vlivů. Takže to, co staví lidstvo na nohy, je:

1. Uznání.
2. Dobrý pracovní výsledek.
3. Dobrý představený.
4. Pocit samostatnosti.
5. Peníze.
6. Dobří přátelé.
7. Informovanost.
8. Jasné stanovení úkolu.
9. Jiné.

Život je o motivaci?

Síla vůle je prý v době, kdy jsme v plenkách, u všech stejná. Batolata stejně kopou, křičí, ... A po čase... Jeden dokáže fantastické věci, jiný skončí u sklenky. Příčina?

Je to ukryté v hloubce člověka. V jeho **vůli a motivech**, které má pro své jednání.

Lék na zápal švindlů

V aktivitě jsi zjistil své "motivátory". Odhalil si, odkud můžeš čerpat sílu pro své jednání.

A našel jsi i recept, jak pohnout přítelem, nebo svými budoucími dětmi, pokud dostanou zápal "švindlů". Ne všechno se dá léčit "prutovým obkladem".

Je třeba i dobré slovo, nebo něco dobrého z toho, co je uvedeno výše.

Co tě položí na lopatky?

Takový úder jsem ještě neviděl. Boxer v prvním kole, v první minutě tak švihl svému soupeři do nosu, že zápas hned skončil.

Jánošíka složil hrách. A tebe? Co ti dá K. O? Odhalíme to.

To, co ohýbá hřbet

Pátrání má takový postup: Projdi své krizové situace. Ty, které tě obraly téměř o všechno. A porovnej to s výsledky, které platí u většiny lidí ... A to je!

**Kritika,
žádné uznání,
nevhodný představený,
chybějící informace,
neúspěchy při práci,
nejasné kompetence,
nejasné cíle,
neví se, co se má dělat.**

Tady to fouká

Pokud sis udělal své pořadí skutečností, které tě obírají o chuť žít, víš hodně. Víš, kde jsi zranitelný, co tě obírá o energii. Pokud zodpovídáš za společenství, rodinu, ... Víš, co je rozloží. Co nemáš dělat, pokud chceš, aby oni dělali.

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďárecké farnosti posunuli k roku 1906. V dnešním čísle farního zpravodaje pokračujeme dále do minulosti, budeme se věnovat roku 1905.

1905

Rok uplynulý rok úrodný.

Události: Chrám Páně: střecha opravena brány před kostelem (40 K) a pak od Eman. Patloky malíře v Tišnově opravena malba, spolu 70 K. Stodola papírem pokryta. Na oltáře koupeny plachty 3 linoleové, Kanonické tabulky, nádobka na sv. oleje pro nemocné. Komže černé pro ministranty a kostelníka. Darováno spolkem Klanění se – fialový ornát a bílá plachta na oltář.

Dne 28. května byla zde generální visitace. Příjezd ½ 8 hod. Uvítání, průvod do kostela. Kázání, mše svatá. Zkouška z náboženství. Odpoledne biřmování 250 osob.

Dne 16. srpna 1905 byly ve Žďárci prvotiny P. Antonína Štursy z Nové Vsi. Kázal P. M. Marvan.

22. října byl posvěcen nový kamenný kříž u Rojetína věnovaný Tomášem Kadlecem a manželkou. Kázal a posvětil kříž ten za veliké účasti farář Žďárecký.

Zpracoval: R. Mašek

Co jsme prožili

Vánoční koncert Olší

Dne 27. prosince 2019 se konal koncert vánočních písní a koled v kostele sv. Jiří v Olší. Byl to již 3. ročník, spojený s žehnáním vína u příležitosti svátku svatého Jana.

Koncert zahájil pan farář Pavel a po celou dobu jej provázel poutavým čtením a vyprávěním. Zpěv začal náš olešský sbor sólem Marušky Bednářové "Anděl nám nad dědinou", která svým úsměvem navodila dobrou náladu.

Potom zazpívali naši malí školáčky. Překvapením byla, účast zpěváků z Dolních Louček. Za doprovodu flétny paní Štěpánkové a trumpety pana Rozsypala se zpěvy jejich skupiny krásně rozléhaly v našem kostelíčku. Všichni zpěváci zpívali s chutí krásně od srdce. Samozřejmě bez doprovodu na varhany Alenky Balášové, Jarka Štěpánka a pana Vaška na kytaru by to nebylo "ono".

Na závěr požehnal pan farář víno a pozval všechny zúčastněné na jeho ochutnávku do místního hostince, kde na stolech bylo připravené pohoštění od všech obětavých hospodyněk. Společně si všichni popovídali a pozpívali a v dobré náladě se rozešli domů.

Děkujeme panu faráři za dobré víno a darované skleničky, které máme na památku. Také děkujeme všem zpěvačkám a zpěvákům, jak s Boží pomocí obětavě trénovaly v tom předvánočním shonu.

Tak se zase budeme těšit na příště.

Marie Krejčí

Výstavka betlémů v Dolních Loučkách

Výstavka betlému proběhla v neděli 5. ledna a následující neděli 12. ledna v pastoračním centru na faře v době od 15:00 do 17:00.

Vystaveno bylo 51 betlémků nejen od nás, ale i z cizích zemí: Uganda, Indie, Španělsko, Medugorje, Betlém...

Výstavku zhlédlo 92 návštěvníků. Kdo si našel půlhodinku volna, rozhodně nelitoval. Byla to ta nejkrásnější tečka za Vánočními svátky.

Upřímné poděkování patří panu faráři a farníkům za zapůjčení svých betlémků, a také těm, kteří tuto pěknou akci v Dolních Loučkách s láskou zorganizovali.

Jana Jurná

Rok 2019 v našich farnostech

Před více jak měsícem skončil rok 2019 a začal rok nový, rok 2020. Připomeňme si v krátkosti události, které jsme v uplynulém roce prožili.

Farnost Dolní Loučky

leden – prosinec Adorace a Svátostné požehnání v neděli odpoledne ve farním kostele s otcem Pavlem (kromě letních prázdnin)

5. 1. Tříkrálová sbírka

5. 1. Svěcení „tříkrálové vody“

6. 1. a 13. 1. Výstavka betlémů v pastoračním centru na faře

leden – prosinec Biblická setkání v pastoračním centru na faře (kromě letních prázdnin)

---

leden	Pokračují přípravná setkání biřmovanců (kromě letních prázdnin). Udělování svátosti biřmování 26. 10. ve farním kostele sv. Jiří v Olši
leden	Přípravná setkání snoubenců (6 – 8 setkání)
18. 1.	6. farní ples
22. 1. - 27. 1.	Setkání mladých se Svatým otcem v Panamě
3. 2.	Svatoblažské požehnání
4. 2.	Pomocný biskup Mons. Pavel Konzbul novým generálním vikářem brněnské diecéze
8. 2.	Svátost nemocných
2. 3.	Ostatky
6. 3.	Popeleční středa – udělování popelce
březen – duben	Křížové cesty v neděli odpoledne s otcem Pavlem, v pátek v 15:00 se farníci scházeli sami
13. 3. - 24. 3.	Pouť do Svaté země
7. 4.	Videoklipová křížová cesta autora P. Pavla Šupola v pastoračním centru na faře
7. 4.	Cestománie – Svatá země zaslíbená
18. 4. - 22. 4.	Velikonoce , v naší farnosti P. Jaroslav Rychlý, náš pan farář ve farnosti Olši
25. 4.	Prosby za úrodu u kapličky sv. Jana Nepomuckého (pod hřbitovem)
květen	Májové pobožnosti v neděli odpoledne s otcem Pavlem – Panna Maria, Matka všech národů, v pondělí v 17:30 se farníci scházeli sami
8. 5.	Mariánská farní pouť – Chlumeck u Luže s barokním chrámem Panny Marie Pomocné, Golčův Jeníkov s kostelem sv. Františka z Assisi
12. 5.	Den matek na farním dvoře
9. 6.	Slavnost 1. svatého přijímání
23. 6.	Slavnost Těla a Krve Páně pro nepříznivé počasí ve farním kostele
28. 6.	Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova – Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, Smírná modlitba Pia XI.
5. 7.	Pouť ke sv. Cyrilu a Metoději ve Skryjích
5. 7. – 19. 7.	Tábor pro děti

---

10. 8.	Pouť ke slavnosti Nanebevzetí Panny Marie u kapličky v Horních Loučkách
25. 8.	Žehnání dopravních prostředků v Olší a pohoštění v Loučkách na faře
31. 8.	Pouť ke sv. Jiljí v Újezdě
7. 9.	Pouť ke sv. Jiljí u kapličky v Řikoníně
září – červen	Na slovíčko, aneb týden s Božím slovem, vydává otec Pavel
září	Setkání nad katechismem pro rodiče dětí, které by měly v závěru letošního školního roku přistoupit k 1. sv. přijímání, ale i pro ostatní zájemce
25. 9.	Adorační den
6. 10.	Sčítání lidu
6. 10.	Den seniorů v pastoračním centru na faře
říjen	Ve škole začala výuka náboženství
20. 10.	Poděkování za úrodu
28. 10.	Farní vrabec v pastoračním centru na faře
30. 10.	Farní kino, Ostrov – ruský film, v pastorační místnosti
2. 11.	Dušíčková pobožnost na hřbitovech v Loučkách a v Újezdě
2. 11.	50. narozeniny otce Pavla
10. 11.	Martinské hody
27. 11.	Farní kino, Ako Pán Boh dá – italská komedie, pastorační místnost
29. 11.	Dokončení fasády farního kostela, práce začaly 13. 9.
1. 12.	První adventní neděle, žehnání adventních věnců
prosinec	Rorátní mše svaté
14. 12.	Adventní duchovní obnova
15. 12.	Nejnovější výzkumy o historii obce Dolní Loučky
22. 12.	Betlémské světlo ve farním kostele
29. 12.	Obnova manželských slibů
29. 12.	Vánoční pobožnost „Betlémské cesty“
31. 12.	Adorace na poděkování Pánu Bohu za uplynulý rok 2019

Zpracovala Jana Jurná

Farnost Olší

leden - září	Příprava biřmovanců v Pastoračním centru v Dolních Loučkách
8. 2.	Při mši svaté udělována svátost nemocných
8. 3.	Při mši svaté udělován popelec
únor – březen	V postní době pobožnost křížové cesty , v neděli po mši svaté
18.4. – 22. 4.	Velikonoce
24. 4.	Poutní mše svatá ve farním kostele sv. Jiří
8. 5.	Pouť pro pomocníky ve farnosti – Chlumeck u Luže s barokním chrámem Panny Marie Pomocné, Golčův Jeníkov s kostelem sv. Františka z Assisi
23. 6.	Slavnost Těla a Krve Páně
5. 7.	Pěší pouť ke kapličce sv. Cyrila a Metoděje ve Skryjích , poutní mše svatá
6. 7. – 20. 7.	Tábor pro děti
20. 7.	Pouť na Litavě – sloužena mše svatá u kapličky sv. Anny
17. 8.	Pouť v Boru – sloužena mše sv. u kapličky Nanebevzetí Panny Marie
25. 8.	Žehnání automobilů , “spanilá jízda” do Pastoračního centra v Dolních Loučkách
29. 9.	Adorační den
říjen	Na základní škole zahájena výuka náboženství
12. 10.	Poutní mše svatá v Moraveckých Pavlovicích u kapličky Panny Marie Růžencové
13. 10.	Krojované hody v Olší spojené s poděkováním za úrodu
26. 10.	Slavnost svátosti biřmování
1. 11.	Dušičková pobožnost na hřbitově
23. 11.	Poutní mše svatá v Drahoníně v kapličce zasvěcené Ježíši Kristu Králi
1.12.	1. neděle adventní, žehnání adventních věnců
6. 12.	Návštěva sv. Mikuláše
23. 12.	Při mši svaté předáno Betlémské světlo
27. 12.	Vánoční zpívání a žehnání vína
29.12.	Svátek sv. Rodiny – obnova manželských slibů

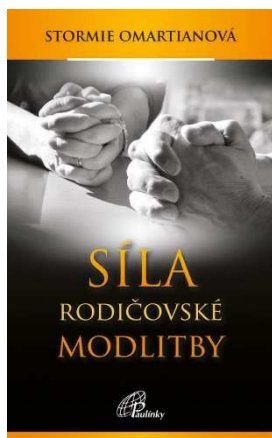
Farnost Žďárec

leden - říjen	Příprava biřmovanců v Pastoračním centru v Dolních Loučkách
7. 2.	Při mši svaté udělována svátost nemocných
7. 3.	Při mši svaté udělován popelce
březen – duben	V postní době pobožnost křížové cesty – v neděli přede mší svatou
18. 4. – 22. 4.	Velikonoce
8. 5.	Pouť pro pomocníky ve farnosti – Chlumek u Luže s barokním chrámem Panny Marie Pomocné, Golčův Jeníkov s kostelem sv. Františka z Assisi
11. 5.	Poutní mše svatá v Lubném
18. 5.	Poutní mše svatá ve Vratislávce
2. 6.	Farní den
9. 6.	Slavnost 1. svatého přijímání
31. 5.	Slavnost Těla a Krve Páně
30. 6.	Poutní mše svatá ve Žďárci. Obětní dary přinesly dívky v krojích
5. 7. – 19. 7.	Tábor pro děti
10. 8.	Poutní mše svatá k slavnosti Nanebevzetí Panny Marie v Tišnovské Nové Vsi
24. 8.	Žehnání obnoveného kříže na Víckově
7. 9.	Poutní mše svatá u kaple Narození Panny Marie v Rojetíně
14. 9.	Pouť k Panně Marii do Žarošic
24. 9.	Adorační den farnosti
28. 9.	Poutní mše svatá u kapličky sv. Václava na Ostrově
září	Zahájeno setkání nad katechismem pro rodiče dětí, které by měly přistoupit k 1. svatému přijímání
říjen	Na základní škole byla zahájena výuka náboženství
6. 10.	Den seniorů v Pastoračním centru v Dolních Loučkách, občerstvení připravili farníci ze Žďárce
26. 10.	V Olší udělována svátost biřmování.
3. 11.	Dušičková pobožnost na hřbitově u hlavního kříže k uctění památky našich drahých zemřelých
1. 12.	První neděle adventní – žehnání adventních věnců

Úkony duchovní správy v roce 2019

	Dolní Loučky	Olší	Žďárec
Křty			
1. sv. přijímání			
Svatby			
Pohřby			

Knižní okénko

Stormie Omartianová

Síla rodičovské modlitby

Boj o životy našich dětí se odehrává na kolenou. Nemodlit se je jako sedět a zpovzdálí se dívat, jak na naše děti ve válečném poli dopadají střely ze všech stran. Když se však modlíme, jsme v bitvě po jejich boku a užíváme Boží moc v jejich prospěch.

Vydalo nakladatelství Paulínky
cena 207,- Kč

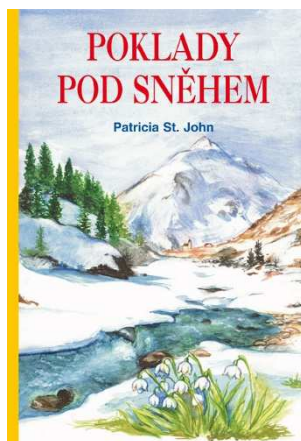
Patricia St. John

Poklady pod sněhem

Je možné změnit minulost a odpustit druhým? Mohou se z nepřátel stát blízcí kamarádi?.

Knížka Patricie St. John se vyznačuje kromě barvitého děje prokreslením charakterů jednotlivých postav a hloubkou svého morálního poselství.

Vydalo nakladatelství Samuel
cena 237,- Kč

Karikatury Boha aneb jaký Bůh není

Bůh trapič

Takový bůh si v lidském utrpení přímo libuje. Kdo se má dobře, měl by mít pomalu pocit viny a honem si nějaké trápení vyrobit. Člověk s takovou představou působí tísnivě, i když se může vykákat náročnými asketickými výkony. Možná v nich vidí prostředek k získávání zásluh a božeho uznání, potvrzení své hodnoty, proto je tolik vyhledává.

Ale: Bůh nám neslibil, že ze světa odstraní veškeré trápení. Ani křesťanovi se utrpení nevyhne. Bůh však slibil sílu a pokoj, aby nás utrpení nezdrtilo. Již Starý zákon nás ujišťuje, že "z rozmaru lidské syny nepokoří ani nezarmoutí" (Pláč 3,33). V evangeliích vidíme, že Ježíš nemoci nerozdával, ale uzdravoval.

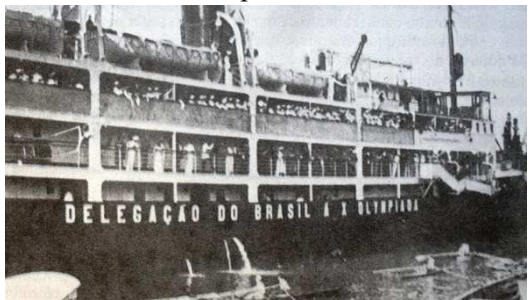
(Pokračování příště)

(fatym.com, vira.cz)

Věděli jste?

Velká hospodářská krize v 30. letech minulého století postihla Brazílii natolik, že její sportovci vysláni na olympijské hry do Los Angeles v roce 1932 museli prodávat kávu na lodi, kterou se do dějiště her plavili, aby zaplatili výdaje za cestu. V losangeleském přístavu si úřady navíc účtovali dolar za každou osobu, která se tam vylodila. Organizátoři her pustili z lodi pouze

ty sportovce, kteří měli naději na medailové umístění. Vystoupit povolili i plavkyni Marii Lenkové, která se stala první jihoamerickou ženou soutěžící na olympijských hrách. Loď s ostatními sportovci odplula do San Francisca, kde se jim podařilo prodat více kávy a získat tak finance i pro účast dalších brazilských sportovců. Nakonec z celé 82-členné delegace se na hrách zúčastnilo 67 sportovců, ostatních 15 zůstalo na lodi.

Co nás čeká

Udělování svátosti nemocných

Křesťan může požádat o svatě pomazání, kdykoliv těžce onemocní (míra závažnosti nemoci se posoudí bez zbytečné úzkostlivosti), a stejně tak když se nemoc zhorší. Také je vhodné přijmout tuto svátost před závažným lékařským zákrokem (operací), je-li příčinou této operace nebezpečné onemocnění. Ale svátost nemocných je možno udělit též starým lidem, jejichž síly značně ochabují, i když není přímo vidět nějaká nebezpečná nemoc (od 60 let). Nikdy se nemá přijetí pomazání nemocných zbytečně oddalovat. V našich farnostech se tato svátost bude udělovat:

Žďárec	v úterý 11. února při mši sv. v 18:00
Dolní Loučky	ve středu 12. února při mši sv. v 18:00
Olší	v pátek 14. února při mši sv. v 17:00

Biblické hodiny

Tak jako v minulém školním roce, i v letošním probíhají v Dolních Loučkách v Pastoračním centru ve středu po mši svaté. V únoru to bude ve středu 5.

Změna vyhrazena

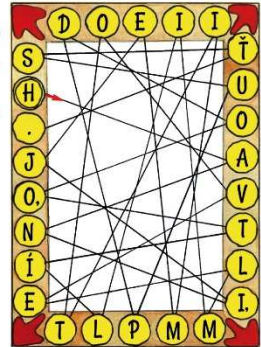

DEN D

*Být třetákem je velká věc.
Proč? Neboť třetáci na jaře budou
moci poprvé přijmout Pána Ježíše. Na takovou
velkou událost je třeba se dobře připravit! Rád
se budu připravovat spolu s vámi, abychom
ten den D prožili skutečně naplno.*

Začal jsem škádlit Hanku - a to jsem neměl. Byl jsem tak rozjetý, že jsem přestal, až když Hana s pláčem odešla. Cítil jsem se mizerně. Zbytek dne jsem měl úplně zkažený. Podíval jsem se do zrcadla - a ukázalo mi víc, než jen mou tvář zvenčí. Nevydržel jsem to a zaklepal jsem na dveře Hančina pokoje. Co jsem jí řekl, to skrývá nápis v zrcadle.

Při večerní modlitbě maminka říkala, že největší zlo je hřích.

Ničí přátelství s Bohem a brání růst v lásce.

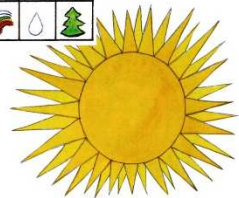
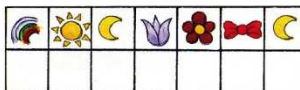
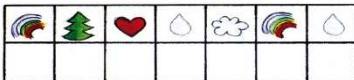
Když se necháme strhnout hříchem, můžeme se pořádně zamotat do jeho osidel. Která cesta tě vyvede ven z bludiště?

Prvním krokem k obnově přátelství s Bohem je přiznání si zia a lítost nad svou chybou. Lítost je bolest duše nad spáchanými hříchy. Označ hvězdičkou obrázky, na kterých děti projeví lítost.

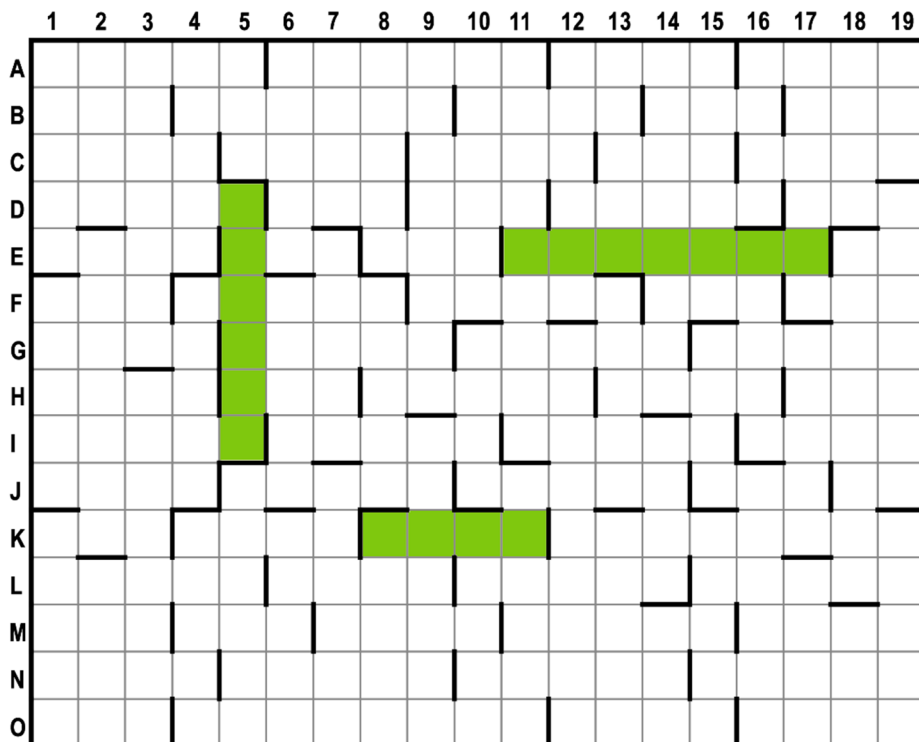

Pán Ježíš nám prostřednictvím kněze odpouští hříchy. Dal nám Velký dar. Jak se nazývá se dozvíš, když správně přečteš zašifrovaný text.

Á E Í M N O Ŕ S T V

Dva vrabci sežerou dřívě kilo ovsu než pár koní. Proč?

Vodorovně

A. mužské jméno (19.3.), dole, jemná omítka, ňadro

B. starořímský (latinský) pozdrav, trojmo, pevný podpalovač, bol, německá řeka

C. ochotně, nežít, sloven.kartáč, odhad výsledku, pozdrav

D. částečný výlov, kód americké Samoy, koně (básn.), pohybovat se ve vzduchu, arabský syn

E. anekdota, boderská porážka před limitem, kód Švýcarska, 3. tajenka, citoslovce nabízení

F. lihovina z jalovce, anglicky dlážděný, strouha, doba, polní rostlina

G. chybný čin, dolní část zad, křikloun, ohony

- H.** nálevy, zapisovatelný kompaktní disk, rychle pečený plátek masa, vyrytá drážka, předložka
- I.** elemová pryskyřice, náměstí (zast), sportovní úbor, valašská žena
- J.** jméno zpěváka Žbirky, chmýří, angl.zneužití, něm.jen, toliko, jenom, latinská spojka a
- K.** dcera Lábanova (hebrej.myth), malajský dlouhý člun, **2. tajenka**, trapný
- L.** Plavecké ostrovy, peřej, lidový název pro Oman, nekovový prvek
- M.** sloven.číslovka, megapascal (značka), kulato, oslovovat 3. os. j.č., jinak
- N.** kovový prvek, oteklá, napodobovat kukačku, angl.herec
- O.** pohoří na Krétě, místo narození Dia, vládce Krkonoš, olejářská firma, menší osy

Svisle

1. část Berouna, bájná figura rudlfínské Prahy, lstiví (knižně)
2. obtížný hmyz, čín.slavík, angl.suchopárný
3. kaly, výrobky z pálené hlíny
4. obyvatel afríc.státu, ozdobná peřinka pro miminko, přestávka
5. second hand, **1. tajenka**, vlajka
6. argentinský tenista, španělský ostrov, kolonie
7. hrdinská báseň, vzácné jehličnany, lesní mýtina
8. čtvrtě chudiny, obhrouble, děčínská továrna
9. poranit pokousáním, letadlo zast.
10. porůst peřím, vodotok, zdánlivě
11. přesně určit, bílý kůň
12. kus kmene na štípání dřeva, mlž
13. to samé, ucho (anatom.), magnet.přístroj pro zjišťování trhlin v kovech
14. prospěšný, angl.sídlo, zkr. albánská tisk.agentúra
15. poupě kaparovníku, chvost, Staškovo jméno
16. část kamen, cena amer. filmové akademie, mezinárodní organizace
17. angl.rádium, povel pro psa, plavidlo plachetní
18. zavázání se, krát, zoubek u krajky
19. to i ono (zřídka), naházet, slovensky třísky

Nezbedův humor

„Člověče, představ si, že přes víkend má být padesát stupňů!“

„To není možné!?“

„Ale je. Dvacet pět stupňů v sobotu a dvacet pět v neděli.“

U doktora.

„Pane doktore, já každé ráno přesně v šest hodin musím na záchod.“

„Ale to je přece v naprostém pořádku. Máte dobré trávení.“

„Jenže... Já se probouzím až v půl osmé!“

„Vytvořte mi čas budoucí od slovesa miluji.“

„Provdám se.“

„Paní, máte krásné zuby.“

„To mám po mamince.“

„A pasují?“

Kostelník nevěří svým očím. Paní Majerová klečí zbožně v lavici, před sebou modlitební knihu a vedle ní umělý chrup.

„Asi vás ruší při modlitbě,“ ptá se se zájmem.

„Ale kde, ten chrup patří mému Emilovi. Musela jsem mu ho vzít, on by mi mezitím snědl doma bábovku.“

Babička vezme vnuka poprvé do kostela a všechno mu ukazuje. Pak se zastaví před svatostánkem a modlí se. Malého zaujme červená barva věčného světla. Dlouho se na ně dívá, a nakonec se zeptá: „Babi, kdy tam konečně naskočí zelená, abychom mohli jít dál?“

Učitelka říká: „Vy byste měli slavit svátek prvního listopadu celá třída jako celek. Když se něco stane, tak to jste najednou všichni svatí.“

„Pane Bože, co je to pro tebe milion let?“

„Vteřinka.“

„A co je pro tebe milion korun?“

„Halířek.“

„Dej mi, prosím tě, halířek.“

„Počkej vteřinku.“

(Z knihy **Nezbedův humor 1**)